

KOMMUNISTISK POLITIK

3 millioner franskmænd gik den 17. marts i strejke og protest mod Sarkozy-regeringens krisepolitik

VI VIL IKKE BETALE JERES KRISE

Nr. 7

13. årg.

2009

27. marts -

8. april

Støttepris 20 kr.

TEMA: INTERNATIONAL SOLIDARITET

Krisen og klimaet s. 2 • 60 år for meget s. 3 •

Den angrende terroris s. 4 • PET og DKP/ML s. 6 •

Hilsen til Fighters+Lovers s. 7 • Verdens arbejdere går til kamp s. 8 •

Naturkanonen sløvende medicin s. 10 • Vi vandt en rejse (3) s. 11 •

International vrede over skokast-dom s. 12 • 'Ikke flere mord ...' s. 14 •

Horrorshow: NATO's globale mission s. 15 • Kongresdebat s. 18 • Marx og

Spørge-Jørgen s. 21 • Debat s. 22 • Fattigdommens vækst s. 24

Krisen og klimaet

KOMMUNISTISK POLITIK

Det var showtime for Anders Fogh Rasmussen. En pæn flok af verdens førende klimaforskere var troppet op i København til et formøde til FNs klimakonference i samme by til december – og kamæleonen Anders Fogh troppede også op, denne gang i rollen som ældre grøn statsmand. Han var i sit es: - *Vi må og skal nå frem til en aftale her i København i december. Vi må sætte et langsigtet mål, og de rige må hjælpe de fattige. Grøn vækst er fremtiden, og hvis vi fejler, så falder vi*, sagde Fogh og takkede for en ”meget frugtbar diskussion” – efter at have rost sig selv for at have fået EU med på et langsigtet mål for den globale temperaturstigning på 2 grader, som det anbefales af FNs klimapanel.

Løfterne stod i kø. Der var ingen ende på den politiske vilje til at gøre noget ved problemerne hos en mand og hans regering, der indtil sidste år beslutsomt bekæmpede ethvert tiltag til miljøforbedring.

Publicity er dyr, mens løfter er gratis – og Fogh har brug for lidt god international presse for at være sikker på at blive NATO-chef i Bruxelles, hvor han kan igen kan skide løfterne og klimaets tilstand en lang march.

Ikke meget tyder på, at den danske vært for klimakonferencen i december hedder Fogh. Og det er helt sikkert, at den ikke vil blive budt velkommen af en overborgmester i København ved navn Bjerregård. Kommunalvalget i november bliver hendes sidste lokale stop.

Når det kommer til stykket har toppolitikerne andet at beskæftige sig med end at redde jorden fra den snigende katastrofe, hvor temperaturerne stiger og havenes vandstand med dem, mens polarisen smelter og øer trues med at blive ædt af havet. Det ledsages af sult, fattigdom, tørke, sygdomme – og flytninge for klimaændringerne. Men rolig: Det er først og fremmest den fattige del af verden, det rammer. Syd for Middelhavet og før Oceanien. Klimamålet om 2 graders global temperaturstigning vil ifølge nogle forskere være en katastrofe for nogen lande – nemlig de fattige lande mod syd, mens de rige i nord godt kan leve og leve godt med denne grænse.

Toppolitikerne har vigtigere ting at tage sig af. At tackle den globale økonomiske krise, for eksempel. Og at føre deres krige til triumf og sejr.

I den kommende uge mødes den nye tiljublede amerikanske

præsidenthåb Barack Obama med de øvrige ledere for verdens mægtigste lande på G-20-mødet i London – og i begyndelsen af april til NATO's 60 års-topmøde i Strasbourg. Dér gælder det.

G-20 mødet skal finde en enig vej ud af den kapitalistiske verdenskrise, der sikrer at det kriseramte kapitalistiske system, der har spillet fallit på globalt plan med den ødelæggende krise, ikke bliver antastet af social uro, opstande og uvedkommende krav til de herskende. Det meddeles at der er 'lagt op til en drabelig konfrontation mellem Europa og USA'. Det splittede EU vil angiveligt med én stemme (Merkels og Sarkozys) kræve, at den globale finanssektor og bankerne holdes i strammere tøjler, noget Obama og USA skal stå tøvende overfor.

Det er også en pseudoproblemstilling. Den nuværende krise løses ikke af lidt større kontrol med finansprofitørerne – selvom de ikke bare bør kontrolleres, men helst også spærres inde. Den løses ikke ved at poste trillioner af dollars i finanssektoren, som har været det fælles svar i USA og EU og i alle de vise kapitalistiske regeringer, der finder uanede midler, når det drejer sig om at sikre samfundets økonomiske kerne (dvs. kapitalisternes klasse), men intet har at give af, når det gælder at beskytte arbejderne og deres befolkninger mod krisens hærgen. De har ingen svar – og dem de har er på de brede massers bekostning.

Et af deres svar er krig. Efter krigene mod Irak og Afghanistan er der en enorm krigstræthed i verden. Det udelukker ikke, at der forberedes og udløses nye krige. Iran er stadig et mål, men der er også andre, på alle kontinenter, faktisk. Krigen i Afghanistan vil blive drøftet, når mange af de samme toppolitikere mødes i Strasbourg i begyndelsen af april – men også kommende krige, muligvis med Fogh som NATO-chef.

Klimaet er en bagatel i sammenligning med krisen og krigene. Der kan sagtens vedtages en målsætning – og alle kan iføre sig deres grønne camouflagedragter. Det bliver alligevel overladt til 'markedskræfterne' at redde planeten.

Klima-topmødet i København tegner til at blive en gigant-succes.

Redaktionen 24. marts 2009

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**APK's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 03.04.09

60 år for mange

NATO blev oprettet i 1949 på amerikansk initiativ som en atomvåbenudstyret militæralliance vendt mod det daværende socialistiske Sovjetunionen, som blev opfattet som en trussel mod Vesten. Det var det også; ikke en militær trussel, men som en politisk og ideologisk stormagt, et inspirerende eksempel for verdens folk, der ville afkaste sig kolonialismens og imperialismens åg og søgte et alternativ til det kapitalistiske system, som på mindre end 30 år havde udløst to ødelæggende verdenskrige.

For at beskytte sig mod 'truslen' fra et overlegent samfundssystem trak imperialismens supermagt USA og deres engelske allierede en mur ned gennem efterkrigstidens Europa, delte kontinentet og krigens store taber Tyskland i et øst og vest, og trommede alle de vesteuropæiske lande ind i den imperialistiske opmarch, med Marshall-'hjælp', diplomati, bestikkelse og agentvirksomhed. Den kolde krig var en realitet, og faren for en atomkrig mellem imperialismen og socialismen var reel.

Det var det militært og teknologisk overlegne Vesten og NATO, som udgjorde faren. Det forstod arbejderne i Danmark og i Vesten udmærket. De vendte sig mod NATO som en aggressiv alliance, uanset hvor meget det blev bedyret, at det var en forsvarsalliance imod sovjetisk aggression.

Dengang var der 12 lande med, Danmark medregnet. Dets ekspansion er aldrig ophørt, og Danmark har været en loyal deltager lige så længe – fra 'forsvar' til aktiv krigsførelse – indtil landets statsminister er indstillet til dets toppost.

Det var socialismens styrke og folkenes anticolonialistiske befrielseskampe, der i den første efterkrigstid holdt imperialistmagterne beskæftiget med at redde stumperne af deres imperier og forhindrede NATO i at udløse den krig mod Sovjetunionen, man planlagde. I 1955 blev det efter krigen afvæbnede og demilitariserede Vesttyskland indopereret i NATO og den store tyske genoprustning begyndte. Som reaktion

på det oprettedes Warszawa-pagten. Samtidig undergik Sovjetunionen en afgørende forvandling efter Stalins død: Der blev sat kurs mod genoprettelse af kapitalismen, og Warszawa-pagten blev et instrument for det socialimperialistiske Sovjet i konkurrencen om verdensherredømme med USA – og til kontrol af de upålidelige øst- og centraleuropæiske blokmedlemmer, som det bl.a. viste sig med invasionen af Tjekkosllovakiet i 1968.

Verden blev holdt i et jerngreb af supermagternes kolde krig i denne periode. Frygten for gensidig tilintetgørelse forhindrede ragnarok.

Sovjetunionen gik i opløsning og der var fri bane for imperialismens ny verdensorden, der bl.a. blev fejret med Golfkrigen og Sovjetunionens og Jugoslaviens partering. Warszawa-pagten blev opløst, men ikke NATO. Tværti-

mod opsugede NATO de fleste gamle østlande. Det gik i gang med at opbygge en befæstet linje omkring Rusland. Og NATO var pludselig ikke længere en forsvarsorganisation, men gik i krig mod Jugoslavien. APKs forløberorganisation Oktober sagde i en udtalelse:

” NATO fejrer sit 50-års-jubilæum ved at gå i krig mod Jugoslavien. Den 24. marts indledtes en omfattende luftkrig ... For første gang i mere end 50 år er der krig i Europa: en gruppe af stater, med Bill Clintons USA i førerrollen, har angrebet en suveræn stat, som ikke har forøvet aggression mod, angrebet eller truet noget andet land.

Denne NATO-aktion støttes af alle alliansens medlemsstater, og et flertal af disse – indbefattet Danmark og Tyskland – deltager direkte i de upro-

vokerede krigshandlinger med fly, mandskab og materiel.

NATO har kastet masken. Denne angivelige forsvarsalliance fører aggressionskrig udenfor sit territorium, under eget navn og eget flag. Med denne krig ønsker USA at fastslå NATOs rolle i den såkaldte 'ny verdensorden' som international politibetjent under den amerikanske imperialismes overkommando. USA, NATO og EU vil med denne krig styrke sine positioner på Balkan og sikre og udbygge sine strategiske interesser i hele denne region.”

Ti år mere er gået. NATO er siden 2001 (formelt fra 2003) ført aggressionskrig mod Afghanistan, og hænger stadig mere uhjælpeligt fast i denne kolonikrig om olie og strategisk kontrol. NATO er ikke en nordatlantisk alliance, som navnet siger, men en fælles vestlig imperialistisk alliance til global dominans, et redskab for verdensherredømme. Det er det 60-års-fejringen i Strasbourg og Baden-Baden skal besejle, og en evt. udnævnelse af den bloddryppende krigsforbryder Anders Fogh som generalsekretær skal signalere. NATO skal til at operere på alle kontinenter. Dets aggression vil blive global. Den vil påtage sig små og store krige, og flere samtidig.

Til det er der brug for højteknologi og professionelle soldater. Det er ikke noget tilfælde, at der nu rejses en diskussion om at lade værnepligten afløse af en rent professionel (udryknings) styrke. Deet vil være en stor besparelse, ha-ha! NATO anbefaler medlemslandene at bruge 2 pct. af bnp'et på oprustning. I øjeblikket bruges officielt 1,3 pct. Den reelle udgift ved militarisering og de danske krige er højere. Forsvarskommissionens rapport vil anbefale, at dansk militær forbereder sig på krig på alle kontinenter.

Når fredsfolkene mødes i Strasbourg ved 60-års-festlighederne foregår det uden mødesalene og de bonede gulve.

60 år med NATO er 60 for mange! Det må stoppes!

Den angrende terrorist – eller PET's nyttigste idiot

Af Klaus Riis

Blekingegadebanden er et særtilfælde ikke bare i dansk, men også i europæisk og international målestok

Aldrig har en dømt kriminel fået så megen velvillig mediehye som Blekingegade-bandemedlemmet, nuværende it-direktør Bo Weymann, hvis rørende og sørgmodige angerfuldhed på et pressemøde i forbindelse med præsentationen af Anders Riis-Hansens dokumentarfilm 'Blekingegadebanden' blev direkte tv-transmitteret den 18. marts – på seksårsdagen for Fogh-flertallets grundlovsstridige beslutning om at lade Danmark deltage i den ulovlige krig mod Irak.

Bo Weymann stod også frem og viste sig at være 'stemmen' i Peter Øvig Knudsens bestsellere om de politiske røvere, der skjulte sig som almindelige kriminelle, men som i dag skal bruges til at stemple den revolutionære venstrefløj som voldsfanatikere og potentielle terrorister.

Et særligt angrende solointerview på en halv time med Weymann, nu ven af sagens efterforskningsleder, kriminalinspektør Jørn Moos, blev samme aften vist på DR2. Her kunne det angrende bandemedlem give 'venstrefløjen' en moralsk opsang. Han mente, at den dyrkede vold og 'væbnet kamp' og ville lade 'målet hellige midlerne', altså nærmest står i fare for at begå de samme fejl og forbrydelser som hans gruppe i sin tid.

Klaus Riis

Øvigs bøger og medierne forlener Weymann med en særlig autoritet som fremtrædende medlem af den danske venstrefløj. MetroXpress beskriver ham således: "Bo Weymann, dengang kendt som Bo Weimann, er et af den ekstremistiske venstrefløjs mest aktive personer. Han var medlem af Blekingegadebanden i seks år."

Forkert teori = katastrofal praksis

Det var Blekingegadegruppens anti-marxistiske ideer (der byggede videre på Gotfred Appels fejlagtige teorier), som førte dem ud i den bizarre form for solidaritetsvirksomhed, som de som formentlig de eneste verden praktiserede: røverier og kriminalitet i stor skala for at støtte befrielsesbevægelser, ikke mindst det palæstinensiske PFLP.

I de senere år har nogle af dens medlemmer søgt at forklare og retfærdiggøre disse handlinger politisk, og som drevet af 'idealistiske motiver'.

Det sidste er utvivlsomt rigtigt, men deres politiske forklaringer er både misvisende og usandfærdige. De søger bl.a. at tage befrielsesbevægelser til indtægt for deres praksis – og forvrænger fuldstændig de revolutionære forestillinger om internationalisme og solidaritet.

F.eks. behandler Blekingegademanden Thorkil Lausen disse spørgsmål i en lang artikel i Gaia, vinteren 2008, betitlet 'Den nationale befrielseskamps problemer'. Her skriver han om 'det nationale og globale i Blekingegadegruppen':

"Forholdet mellem det globale og nationale var på sin egen måde også dilemmaet for vores lille praksis i Blekingegadegruppen. Når vi brugte vold i en dansk sammenhæng var det naturligvis dybt problematisk. Men vi så ikke kun vores praksis i en dansk sammenhæng, men i en global kontekst.

Vi agerede i en verden, der var opdelt i rige og fattige lande, en verden hvor der ikke er noget globalt demokrati, men som regeres af den stærkes ret. Demokratiske bevægelser med et anti-imperialistisk fundament - der ikke var bakked op af væbnet befrielseskamp - så ikke ud til at have en chance imod en imperialisme, der var bevæbnet til tænderne og ikke tøvede med at bruge sin magt. I denne sammenhæng var der med vores politiske briller en vis retfærdighed i at flytte værdier fra de rige lande til de fattige landes befrielsesbevægelser...

Mange så vores praksis som skadelig for venstrefløjen i Danmark og dermed for kampen for socialismen her. De

befrielsesbevægelser vi støttede så anderledes på det."

Det må være en enorm fejlhuskning (for ikke at sige bevidst forvrængning) hos Thorkild Lausen, når han påstår, at venstrekræfterne i Danmark 'så deres praksis som skadelig'. Den revolutionære venstrefløj i Danmark kendte ikke deres praksis, for Blekingegadebanden holdt deres virkelige praksis dybt hemmelig. Appels teorier sås derimod med rette som skadelige for den revolutionære udvikling i Danmark, og globalt.

Og det er en usandsynlig fræk efterrationalisering (for ikke at bruge kraftigere udtryk), når Lauesen påstår, at befrielsesbevægelserne så anderledes på det, hvorved disse revolutionære bevægelser stilles i modsætning til de revolutionære kræfter i Danmark, som Lausen antyder altså ikke er så revolutionære igen.

Arbejderklassens internationalisme og antiimperialistisk solidaritet er grundpiller i et marxistisk og revolutionært verdenssyn, og en levende praksis,

Men hverken Bo eller de øvrige Blekingegadefolk var bredt kendte uden for deres egne snævre og sekteriske gruppesammenhæng. De var et marginaliseret fænomen, både som gruppen omkring Gotfred Appel og som Manifest-gruppen, der en kort tid drev en café på Islands Brygge. På grund af deres tøjindsamlinger blev de nærmest betragtet som et klunserkollektiv.

Det er totalt grotesk, at de i dag fremstilles som centralt placerede på venstrefløjen eller som personer eller en gruppering, der tegnede den revolutionære bevægelse fra engang i 60'erne og op i 80'erne.

Intet er længere fra virkeligheden. Deres beskedne, anonyme politiske aktivitet viste sig jo at skulle tjene som dække for, hvad de reelt havde gang i: en særlig form for 'solidaritetsarbejde' – indsamling af kontant støtte til en palæstinensisk befrielsesbevægelse gennem røverier og kidnapninger. En 'politisk aktivitet' skjult som forbry-

delse, fordi den var det. Det var så langt ude, at ikke bare PET blev ført bag lyset gennem lang tid; heller ikke den revolutionære venstrefløj drømte om, at nogen ville optræde så forbryderisk idiotisk og antimarxistisk.

Hvordan bandemedlemmerne kom så langt ud, kan være et rimeligt selvran-sagelsesspørgsmål og en opgave for psykiatere. Det er et spørgsmål om samvittighed over for ofrene osv. Men det er milevidt fra den danske venstrefløj og dens historie. PET, Øvig Knudsen og de borgerlige medier prøver imidlertid – med bistand fra *hele* gruppen – at pådutte den Blekingegadebanden som nærmest dens hemmelige udtryk og ideal.

Det er ubestridt, at Blekingegadefolkene var tilhængere af Gotfred Appels 'snylterstatsteori'. I korthed går den ud på, at arbejderklassen i Danmark og de øvrige imperialistiske lande som helhed er forvandlet til et af imperialismen bestukket arbejderaristokrati, der ikke har objektiv interesse i revolution eller socialisme. Derfor var kampen for et

socialistisk Danmark forkert!

Appels anti-marxistiske og kontrarevolutionære 'teori' blev massivt forkastet af den revolutionære venstrefløj, herunder af den nye marxistisk-leninistiske, kommunistiske bevægelse, der voksede frem fra 60'erne til 80'erne – bl.a. KFML og senere KAP og DKP/ML. Den var helt uden betydning og havde ingen opslutning fra andet end en håndfuld fra 1966-67 og nogle få senere proselytter, som førte den ud i det absurde.

Blekingegadebanden er et særtilfælde ikke bare i dansk, men også i europæisk og international målestok. Den skjulte simpelthen sit formål. I 70'erne var der mange revolutionsteorier i omløb, også forsvar for 'individuel terror', terroristiske aktioner mod den herskende klasse såsom bortførelser af reaktionære politikere og fremtrædende kapitalister. Rote Armé Fraktion og andre mente, at repressionen ville blive så massiv, at den ville føre til opstand og revolution.

Disse gruppers erklærede mål var revolution og socialisme i deres egne lande – selvom virkeligheden beviste, at deres vej ikke var den rigtige. De skjulte ikke deres egentlige mål – som den indtil afsløringen ikke-eksisterende Blekingegadebande gjorde det. Dens mål var aldrig socialisme i Danmark, mens den anvendte, hvad der kunne se ud som tilsvarende metoder som RAF – men uden at aktionerne var 'politiske', og med den væsentlige forskel, at Blekingegadefolkernes 'politik' var omhyggeligt skjult.

Den revolutionære venstrefløj i Danmark afviste og bekæmpede RAF-terroristiske ideer som en vildvej, og den type terror blev aldrig iværksat her.

Blekingegadebandens politik, midler og gerninger har lidt komplet fiasko, og de har voldt den revolutionære venstrefløj i Danmark enorm skade. Deres kriminelle handlinger er straffet af det borgerlige samfund, men gruppen kan stadig bruges i dets kamp mod de revolutionære. Denne marginaliserede gruppe bliver selve beviset på både rigtigheden og nødvendigheden af PET's overvågning – indbefattet den ulovlige

som virkeliggøres af ægte internationalistiske organisationer og bevægelser. Det var velkendt og af betydning i Danmark i 1968, at en repræsentant for FNL, den sydvietnamesiske befrielsesbevægelse, på en massedemonstration mod krigen erklærede:

- Det bedste I kan gøre for befrielsesbevægelsen i Vietnam er at lave revolution i jeres eget land!

Dermed er ikke sagt, at ægte befrielsesbevægelser er ligeglade med politisk eller økonomisk solidaritet med deres kamp, selvfølgelig ikke. Men af principielle såvel som taktiske grunde ser de det som politiske solidaritetshandlinger, der er tæt forbundet med udbredelse af kendskabet til deres kamp. Blekingegadefolkene har næppe heller overrakt PFLP penge med bemærkningen: "Her er så udbyttet fra vort seneste bankrøveri". Havde PFLP kendskab til Blekingegadefolkernes kriminelle aktivitet burde det have afvist dem – alene for at undgå en beskyldning om at stå bag terror eller opmuntre terror i et fjernt land.

Blekingegadebandens hemmelige 'sol-

daritet' kaster i dag, i al fald i den danske offentlighed, et suspekt skær over en befrielsesorganisation som PFLP. I sidste ende og reelt har den været skadelig for solidariteten.

Foreningen Oprør, der startede en åben solidaritetsindsamling til PFLP og FARC, og Fighters+Lovers, som fulgte efter i samme spor med solidaritet-Tshirts, har derimod gennemført det som en åben politisk kampagne, der også udfordrer de imperialistiske terrorlove og terrorlister. Det betragtes af de reaktionære regimer i Colombia og Israel som en forbrydelse af første rang, langt farligere end hemmelige og kriminelle støtteaktioner. Lauesen og Co.s selvretfærdiggørelse gør det lettere for reaktion og klassejustits at sidestille solidaritetsarbejde med kriminalitet og stemple befrielseskamp som terrorisme.

KR

overvågning – af den revolutionære venstrefløj. Blekingegadefolkene har været nyttige idioter, og den nyttigste af alle PET's idioter, Bo Weymann, gøres tilmed til en slags moralsk guru.

De øvrige skylder den revolutionære venstrefløj en seriøs selvkritik for deres politiske fejltagelser og disses konsekvenser. De kunne få lidt bistand hertil af Marx og Engels og Det Kommunistiske Partis Manifest:

”Kommunisterne forsmår at skjule deres anskuelser og deres hensigter. De erklærer åbent, at deres mål kun kan nås ved, at hele den bestående samfundsordning styrtes med magt. Lad kun de herskende klasser skælve for en kommunistisk revolution.

Ved den har proletarerne kun deres lænker at tabe. De har en verden at vinde.”

I ti år har vi ventet på PET-kommissionens igen og igen udsatte rapport om ulovlig overvågning, registrering og infiltration af venstrefløjen og dens organisationers lovlige politiske virksomhed. Den ventes stort set at hvidvaske efterretningstjenesterne. Men for en sikkerheds skyld er rapporten blevet tilbageholdt, indtil slaget om den offentlige mening var vundet. Det er det, som er formålet med at sætte fokus på Blekingegadebanden igen og fyre esset og 'stemmen' Bo Weymann af.

Det er dygtig manipulation.

Klaus Riis er medlem af ledelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne, redaktør af Kommunistisk Politik og tidligere formand for DKP/ML.

PET og det revolutionære DKP/ML

PET-kommissionens længe tilbageholdte rapport skal bl.a. besvare følgende spørgsmål fra folketingets retsudvalg fra 1998

Udvalget udbeder sig ministerens besvarelse af følgende spørgsmål:

Ad L 65 Forslag til lov om undersøgelse af Politiets Efterretningstjeneste. Af justitsministeren (Frank Jensen).

310. Ministeren bedes uddybe, hvad der menes med sætningen: ”Det er således ikke blevet anset som værende i strid med regeringserklæringen, at PET har efterforsket mod f.eks. SAP, KAP og DKP/ML” (PET redegørelsen side 39). Samtidig bedes ministeren oplyse, hvem der har foretaget vurderingen af DKP/ML, på hvilket grundlag det er sket, samt om sagen har været forelagt den ansvarlige minister, og i givet fald hvornår.

311. Ministeren bedes oplyse, om PET har infiltreret DKP/ML. I bekræftende fald ønskes oplyst, i hvilke perioder og hvem der har givet tilladelsen. Samtidig ønskes oplyst, om infiltreringen har været forelagt den ansvarlige minister, og i givet fald hvornår.

312. Ministeren bedes oplyse, om PET har ransaget eller foretaget indbrud i DKP/ML's partikontor. I bekræftende fald ønskes oplyst hvornår.

313. Ministeren bedes oplyse, i hvilket omfang PET har foretaget rumaflytning af partiets kontorer og kontrolleret post sendt til partiet.

314. Ministeren bedes oplyse, om PET har overvåget eller infiltreret DKP/ML's årlige sommerlejre. I bekræftende fald ønskes oplyst, hvorvidt der er sket en registrering af lejr-deltagerne.

315. Ministeren bedes oplyse, om PET på noget tidspunkt har modtaget oplysninger på grundlag af de anmelderblanketter, som gjorde DKP/ML opstillingsberettiget til folketingsvalgene i 1984 og 1987 under navnet

Marxistisk Leninistisk Parti. I bekræftende fald ønskes oplyst, om der er sket registreringer på grundlag af disse oplysninger.

316. Ministeren bedes oplyse, i hvilket omfang PET har aflyttet telefoner tilhørende DKP/ML og Dagbladet Arbejderen.

317. Ministeren bedes oplyse, om PET på noget tidspunkt har foretaget en registrering af abonnenterne på Dagbladet Arbejderen. Samtidig bedes ministeren oplyse, om det er korrekt, at PET gennem postvæsenet har indhentet oplysninger om Dagbladet Arbejderens abonnenter, samt på hvilket juridisk grundlag dette fandt sted.

318. Ministeren bedes oplyse, i hvilket omfang PET har foretaget telefonaflytninger, rumaflytninger og kontrolleret privat post hos ledende medlemmer af DKP/ML.

319. Ministeren bedes oplyse, om medlemmer af DKP/ML er blevet registreret af PET alene på grundlag af rejser til Albanien, Nordkorea eller Cuba. I bekræftende fald bedes oplyst hvem og hvornår.

320. Ministeren bedes oplyse, om PET har benyttet kontaktnet til at registrere DKP/ML's medlemmer og/eller aktiviteter.

321. Ministeren bedes oplyse, om PET foretager registrering af medlemmer af DKP/ML alene på grundlag af deres partitilhørsforhold.

322. Ministeren bedes oplyse, om PET har videregivet oplysninger om DKP/ML – herunder oplysninger om lovlige politiske aktiviteter – til andre landes efterretningstjenester.

323. Ministeren bedes oplyse, om PET ved hjælp af sin overvågning, registrering og mulige infiltration af DKP/ML på noget tidspunkt har afsløret ulovligheder.

P.u.v. Lissa Mathiasen, formand.

For min egen del vil jeg gerne have oplyst, hvilken rolle PET spillede ved splittelsen af det revolutionære DKP/ML i 1997.

Klaus Riis

Åbent brev til Brian Mikkelsen fra Latinamerika

Flere toneangivende latinamerikanske politikere kritiserer i et åbent brev den danske justitsminister på grund af terrorsagen mod Fighters+Lovers. Det er på brevskrivernes vegne overrakt til Brian Mikkelsen af Internationalt Forum, der også har oversat det

23. marts 2009

Til justitsminister Brian Mikkelsen, Danmark

Vi, folkevalgte parlamentarikere fra Latinamerika, er bestyrkede over, at en gruppe personer i øjeblikket bliver retsforfulgt i Danmark for at have vist solidaritet med den colombianske guerillabevægelse FARC-EP. De pågældende har solgt T-shirts til fordel for guerillaens radiostation og risikerer nu at blive idømt fængselsstraf for terrorisme.

Vi er underrettet om, at De som justitsminister har det direkte ansvar for, at der er rejst tiltale i denne sag.

Vi ønsker med dette brev at gøre opmærksom på, at væbnet befrielseskamp i en række latinamerikanske lande har bragt tyranner til fald og åbnet muligheder for demokratiske fremskridt. I mange tilfælde har mellemfolkelig solidaritet spillet en betydelig rolle for modstanden mod undertrykkelse og ufrihed.

Vi noterer os, at Colombia formelt set er et demokrati, men at en hårdnakket politisk kurs i praksis ikke engang giver plads til fagforeningernes kampe, og at voldsudøvelse til stadighed bruges som et magtinstrument, hvilket er årsagen til vanskelighederne for en nødvendig politisk løsning på konflikten.

Vi protesterer derfor på det skarpeste mod ethvert forsøg på at kriminalisere solidaritet. Vi ser frem til at modtage en grundig redegørelse fra Dem om denne opsigtsvækkende og bekymrende sag.

Mireya Baltra Moreno, tidl. minister, Unidad Popular (Chile)

Amílcar Figueroa, vicepræsident for Det Latinamerikanske Parlament, PSUV (Venezuela)

Miguel Ángel Sandoval, præsidentkandidat, URNG (Guatemala)

Antonio Peredo Leigue, senator, MAS (Bolivia) -billedet

Foreningen Oprør:

Tillykke til Fighters+Lovers

Uanset Højesterettens beslutning onsdag den 25. marts er Fighters+Lovers udfordring af terrorlovgivningen et vigtigt skridt i forsvaret for retten til solidaritet og støtte til alle befolkningers befrielseskamp.

At befrielseskamp kan blive udlagt som terrorisme og solidaritet kan være strafbart, er uacceptabelt, men ikke overraskende. Illegitime regimer og besættelsesmagter har altid defineret modstands- og befrielsesbevægelser som terrorister. Både illegitime regimer og besættelsesmagten støttes internationalt af regeringer, oftest af politiske og strategiske interesser.

Enhver organisation som bekæmper disse interesser, betragtes som "illegal". FARC's og PFLP's placering på "terrorlisterne" er ingen tilfældighed.

Målet med at "terrorstemple" PFLP er at kriminalisere en folkelig og væbnet modstand mod årtiers besættelse af

Palæstina. Ligeledes er "terrorstemplingen" af FARC en kriminalisering af opgøret med statslig vold og korrupsion i Colombia.

Selv en retslig frifindelse af Fighters+Lovers i denne sag, eller af Foreningen Oprør i den kommende retssag, vil ikke kunne ændre på fastholdelsen af PFLP eller FARC på 'terrorlisterne'.

Retten til oprør afgøres ikke af domstolene. Selv anklageren mod Fighters+Lovers, rigsadvokat Jørgen Steen Sørensen, anerkender domstolens dybe utilstrækkelighed. Domstolene "støder på lande, hvor statsmagten i større eller mindre omfang benytter sig af metoder, som til forveksling kan ligne terrorisme", var hans ord i Højesteretten.

Men i stedet for opgivelse af sagen mod dem, der udfordrer en sådan stats-

magt, opretholdes anklagerens krav om straf og fængsling. Igen et bevis for, at domstolenes virksomhed er begrænset og tilpasset herskende politiske vilkår.

En kriminalisering af befolkningers befrielseskamp og retten til støtte disse bevægelser vil ikke standse vores modstand. For Foreningen Oprør er det et politisk mål, som hverken byret, landsret eller højesteret kan ændre.

**BEFRIELESKAMP
ER IKKE TERRORISME!
FOR RETTEN TIL MODSTAND!**

Foreningen Oprør
www.opror.net

Kommunistisk Politik kan desværre ikke kommentere Højesteretsdommen i dette nummer, da bladet trykkes onsdag

Verdens arbejdere går til kamp

Vi betaler ikke for jeres krise

Arbejderprotesterne mod deres regeringers og det internationale bourgeois reaktionære krisepolitik tager fart. I sidste uge strejkede og protesterede 3 millioner i Frankrig. Nu går de tyske og de amerikanske arbejdere på gaden

De store arbejderprotester, frygtet af alle reaktionære regeringer, er ved at skyde fart i takt med at konsekvenserne af den økonomiske krise væltes over på de brede masser, mens bankerne får milliarder dollars, euro og kroner, direktørlønningerne vokser og kapitalisternes profitter sikres.

Torsdag den 19. marts deltog 3 millioner i demonstrationer og generalstrejke mod Sarkozy-regeringen. Mens milliarder af euro er pumpet ind i finanssektoren, nægter Sarkozy-regeringen at forhøje mindstelønnen til 1600 euro (ca. 11.200 kr.) om måneden. Hovedkravene til Sarkozy-regeringen er at den hæver mindstelønnen, øger skatterne for de rige og skrotter planerne om at skære i beskæftigelsen i den offentlige sektor.

'Modstandsdagen' var den varslede opfølgning på 'vredens dag' i slutningen af januar, hvor godt to millioner var på gaden. Generalstrejken blev organiseret af Frankrigs 8 største fagforeninger – de fleste virksomheder lå stille, i den offentlige sektor var arbejdet stort set nedlagt, og togene og den kollektive trafik gik død, mens flyene ikke lettede. Børnehaver, skoler og universiteter gik i protestmarch. En meningsmåling viste, at 78

pct. af franskmænd og -kvinder støttede aktionen.

Uden at Sarkozy-regeringen har dikteret direkte lønnedgang i den offentlige sektor (som det er sket i EUs mønsterprotektorat Irland) væltes store byrder den vej – bl.a. gennem omfattende fyringsrunder.

Arbejdsløsheden i Frankrig er nu på over to millioner.

Allerede onsdag aften gik arbejdere i oliegi-giganten Total i strejke. Koncernen nedlægger over 500 arbejdspladser kun få dage efter offentliggørelsen af et rekordoverskud for 2008. I den nordlige by Clairoux protesterede omkring 10.000 mennesker mod lukningen af en tyskejet Continental dækfabrik, der medfører afskedigelser af flere end 1.100.

Der blev demonstreret i mere end 200 byer. Demonstrationen i Paris alene samlede 350.000.

Den franske regering er bange for, at protesterne bliver udvidet, og medierne spekulerer på, om det er begyndelsen på en social revolte. Allerede 1.-5. april kommer det til nye konfrontationer, når den franske regering er vært for NATO's fejring af sig selv i Strasbourg ved 60-året for dannelsen. Sarkozys krigspolitik er heller ikke populær.

Tyskland: 28. marts

I Tyskland er der indkaldt til stordemonstrationer i Berlin og finanshovedstaden Frankfurt under parolen 'Vi betaler IKKE for jeres krise – For et solidarisk samfund'. Demonstrationerne er planlagt som led i den internationale aktionsuge mod krise og krig op til NATO-topmødet og det økonomiske verdenstopmøde i London den 2. april, hvor USA med Obama i spidsen, EU og de øvrige

G20-medlemmer skal planlægge veje ud af den globale krise – på arbejdernes og folkenes bekostning.

Krisen har ramt tysk industri med dens store eksportsektor, og ikke mindst bilindustrien, pludseligt og hårdt. Ikke bare har der været bølger af konkurser og afskedigelser, men også arbejdsfordeling har antaget rekordomfang.

Kravene er at de rige og profitørerne skal betale for krisen. I indkaldelsen konstateres det, at privatformuerne i verden i 1997 androg det svimlende beløb af 105 billioner dollars, en stigning på 50 pct. i løbet af 8 år. Nu skal de rige til kassen!

I forbindelse med demonstrationerne har 5 marxistisk-leninistiske og revolutionære organisationer udarbejdet en række fælles krav, som det kan ses i vedstående boks.

USA: 30 millioner på madkuponer

Hver tiende amerikaner er nu afhængig af madkuponer for at overleve, viser nye tal fra myndighederne. Over 30 millio-

ner, 10 procent af befolkningen, modtager nu disse kuponer – betalingskort, som kan benyttes i visse supermarkeder over hele landet. Husholdninger på mindst fire medlemmer, med en samlet indtægt på mindre end 15.000 kr. om måneden, er berettiget til denne bistand fra SNAP - Supplemental Nutrition Assistance Program. Køerne foran suppekokkener og herberger øges også.

Det dårligt udbyggede sociale net gør f.eks. arbejdsløshed til en katastrofe, der betyder social deroute i rekordtempo, og ofte til at en relativ velstående tilværelse med egen bolig afløses af et liv uden tag over hovedet. Antallet af hjemløse er steget med mindst 12 pct. på et år. Der foreligger endnu ikke tal for stigningen sidste år, men i 2007 var 1,2 millioner amerikanere permanent hjemløse.

Fredag den 3. april – lørdag den 4. gennemfører 'Bail out the People'-bevægelsen en March til Wall Street i protest mod krisebistand til kapitalen og intet til det amerikanske folk. Det foregår under parolerne:

- *Giv folk krisehjælp – ikke bankerne!*
- *Billioner er givet til bankerne – mens folket får ti-ører!*
- *Lad os vende det om: Stop Business as usual!*

Blandt de centrale krav er stop for de amerikanske krige.

Vil begrænse strejkeretten

De herskende frygter arbejderprotesterne, der kan udvikle sig til alvorlig social uro. Der er allerede mange rapporter om, at i USA og i al fald en række EU-lande forberedes det at sætte militæret ind mod sociale uroligheder, og at der udbygges interneringslejre.

I en række lande pusles nu også med indskrænkninger af strejkeretten. I Berlusconi Italien f.eks., hvor det nyfascistiske parti har nedlagt sig selv formelt og en bloc indtræder i hans parti, hvad der ikke betyder, at den italienske fascisme er død. Tværtimod.

Silvio Berlusconi regering vil nu indføre en række begrænsninger i strejkeretten. Lovforslaget omfatter bl.a. et "forbud mod protester eller arbejdsnedlæggelser i erhverv eller produktionssektorer, der på grund af aktionens varighed og modalitet kan krænke den personlige frihed og retten til fri bevæ-

gelighed".

Det sker på baggrund af en rapport, der viser at der i gennemsnit varsles to til tre strejker om dagen i den offentlige transport.

Den italienske fagbevægelse og arbejderne er parat til konfrontationer for at bremse dette anslag. Den ser forslaget som en vejbereder for et mere generelt strejkeforbud.

Sarkozy har allerede gennemført en

række begrænsninger af strejker, bl.a. i forhold til metroen.

Under den økonomiske krise undergraves alle indgåede faglige aftaler. Hvor arbejdsmarkedet som i Østeuropa er ret ureguleret får arbejderne sat pistolen for brystet. Det eneste våben er strejken, lovlig eller 'vild'. Derfor skal strejker kriminaliseres.

-ko

Tyske krisekrav

Fire tyske marxistisk-leninistiske og revolutionære organisationer har udarbejdet et fælles kriseprogram i forbindelse med 28. marts med overskriften "Vi betaler ikke for jeres krise! Det er Arbeit Zukunft, KPD/ML, KPD, og SoL: Sozialistische Linke Hamburg

- Hæv skatterne på kapital, formuer og høje indkomster dramatisk! Høj beskatning af børsomsætning!
- Højere løn i stedet for stadige lønsænkninger.
- Ned med lønskat og moms! De laveste indkomster skal være skattefrie!
- Lovfastsat 35-timers arbejdsuge med fuld lønkompensation, for at sikre hvad der er opnået og gennemføre det fuldt ud!
- Yderligere arbejdstidsforkortelse! 30-timers-arbejdsuge med fuld løn- og personalekompensation er vores mål.
- Lovfastsat og stærk begrænsning af overarbejdet!
- Lovfastsat mindsteløn på 10 euro (ca. 75 kr.) i timen!
- Ligeløn i øst og vest, for mænd og kvinder.
- Dagpenge på menneskeligt niveau.
- Hartz-lovene skal annulleres.
- Ingen afskedigelser under krisen! Hænderne væk fra opsigelsesbeskyttelsen!
- Fuld lønudligning på kapitalens bekostning ved tvungen deltid samt ret til videreuddannelse og opkvalificering.
- Forbud mod vikararbejde på dagsbasis! Fastansættelse i stedet for vikararbejde!
- 500 milliarder ikke til bankerne, men flere penge til pensionister, uddannelse, sundhed og sociale foranstaltninger.
- Forsvar og forhøjelse af alle sociale ydelser!
- Nedsættelse af pensionsalderen på 67 år til igen at være 65! Målet: Pensionsalder på 60.
- Pensionsforhøjelser i det mindste på højde med inflationen.
- Ubegrænset politisk strejkeret
- Ingen privatisering af offentlige institutioner!
- Ret til uddannelse og overtagelse i alle erhverv!
- Ikke kun lappeløsninger på skolebygninger og tage, men fuldstændig gratis fælles uddannelse og en fælles skole for alle!

Naturkanonen er sløvende medicin udstedt af spindoktorer

Af Jan Skriver

Danmark skal have en 'naturkanon', der efter regeringens plan skal præsenteres i efteråret 2009. P.t. rejser miljøministeren landet rundt på reklamefelttog. Naturjournalist Jan Skriver, medlem af Levende Hav, giver her en afslørende kommentar til projektet

Venstres miljøminister, Troels Lund Poulsen, mener, at vi danskere vil føle medejerskab til vores fælles natur og passe bedre på den, hvis vi får den efterhånden meget omtalte naturkanon. Ministeren mener også, at vi vil få en større viden om og indsigt i vores fælles danske naturarv, bare vi får en kanon. Mage til afledningsmanøvre med afsæt i hykleri over for vores grønne og våde natur skal man efter min mening lede længe efter.

Da den Venstrestyrede regering i 2001 kom til magten, forsøgte den fra begyndelsen at bagatellisere vores viden om naturen og skamskyde engagementet i miljøet. Den udnævnte den menneskelige grønthøster fra Vojens, Hans Chr. Schmidt, til den øverstbefalende for natur og miljø.

Og den nedlagde et uafhængigt naturråd, som havde eksisteret siden 1917, og ansatte i stedet Bjørn Lomborg til at så tvivl om det, de fleste kunne se med deres egne øjne. Den nye regering afskaffede også de årlige statusoversigter om miljøets og naturens udvikling, ligesom den skar ned på overvågningen af naturen.

Generelt tog den målrettet fat på at ødelægge forståelsen af det at have en naturarv. Desuden forsøgte regeringen gennem en hidtil uhørt forkørselsret for landbrug og erhvervsliv at fjerne vores lille natur, de sidste rester af uopdyrket landskab.

Til allersidst indførte regeringen så en kanon.

I otte år har den tilsidesat hensynet til naturen, nu forsøger den gudhjælpemig at kanonisere den. Det svarer til at nedlægge teatrene og landsforvisse forfatterne, hvorefter man hylder scenekunsten. Aldrig tidligere i historien er vores natur på så kort tid blevet så forarmet og så presset som i denne regerings tid. Aldrig har så få mennesker – industrilandmændene – lagt så meget beslag på fædrelandets jord, som det nu er tilfældet med regeringens velsignelse.

Aldrig har vores indre havområder, fjorde, søer og åer taget imod så meget næring som de seneste årtier.

Og så koncentrerer Troels Lund Poulsen sig om en naturkanon. Han burde i stedet handle konkret til vandmiljøets og den lille og hidtil vidt udbredte naturs bedste. Den naturfjendske regering har fra dag ét ladet kortsigtede erhvervsinteresser gå forud for miljøets ve og vel på det lange sigt.

Miljøminister Troels Lund Poulsen, med egen traktor

Grøn forklædning

Forklædt som miljøminister begyndte Hans Christian Schmidt at lukke munden på alle dem, som havde faglig forstand på natur og miljø. Ingen måtte vide noget kvalificeret om naturen, for folk, der ved noget, har det med at stille spørgsmål.

Venstres første miljøminister forsøgte i den ånd at stække Danmarks

Naturfredningsforening (DN) ved at fjerne foreningens mulighed for at rejse fredningssager. Danmarks største folkelige naturbevægelse skulle have haft sine tænder trukket ud.

Udnævnelsen af Schmidt var et opgør mod Svend Auken omhu over for vores fælles natur og miljø. Udnævnelsen af en miljøminister, der i funktionen kvalificerede sig til senere landbrugsminister, var en hån mod alle naturvenner i dette land.

Hans Chr. Schmidt var med til at bane markvejen for det industrilandbrug, der har resulteret i, at vi i Danmark er naturmæssigt forarmede og står i gødning til halsen.

De sidste vandhuller er snart væk, læbælter og stier i landskabet er fjernet, små moser er fyldt op, våde oaser er drænet.

Og i 2008 blev brak-ordningen ophævet, så et areal på størrelse med Lolland og Falster blev konverteret fra lærke-land til gylleland.

Landskabets små oaser af natur er gået tabt. Formelt har denne lille natur ganske vist i årtier været beskyttet af Naturbeskyttelsesloven, men der er reelt ingen til at håndhæve reglerne.

Regeringen har nemlig også sørget for at fjerne amterne, der som regionale miljømyndigheder var garanter for et overordnet hensyn til vores fælles natur og miljø.

I stedet er den kommunale købmansfilosofi trådt ind på naturscenen, når der i harmoni med regeringens erhvervsvenlige linje bliver givet tilladelser til flere grise og byggerier i det åbne land. Venstres miljøministre synes tilsyneladende, at det er godt med så lidt natur som muligt. Det gør det hele meget lettere at overskue. Det gør det lettere at udpege nogle få nationalparker af navn og sætte dem og resten af naturen i en kanon.

”Lorteland”

Da Buster Larsen i sin tid i lørdagssatiren ”Hov-hov” kaldte Danmark for et ”lorteland”, anede han næppe en slags

profetiens alvor i sit bramfrie udtryk. Men sådan gik det. Hvert år bliver der spredt så meget gødning fra grise ud i vores landskaber, at det svarer til, at 80 millioner mennesker hver dag året rundt forretter deres nødtørft i det fri. Og en stor del af næringsstofferne bliver spildt i det vandmiljø, der er Danmarks mest enestående natur i international målestok. Det er vores sunde og bæltter samt lavvandede fjorde og havområder, der er unikke i global sammenhæng.

I virkeligheden ligger Danmark ved et kæmpemæssigt delta eller evigt pulserende strømsted mellem Jordens største indhav, Østersøen, og den fiskerige Nordsøen. Østafrika har sine savanner, Brasilien har sine regnskove, mens Danmark har sin marine verdensarv i vandfuglenes hundredtusindtallige forekomster i havene, bæltterne, fjordene og de indre farvande.

Fyld derfor kanonen op med naturlig ammunition, og sigt mod det horribelt forgældede industrilandbrug, der trækker stadigt dybere og bredere spor i vores fælles natur og vandmiljø.

Det er både fint og godt, at danskerne hylder skønne landskaber som Grenen, Lille Vildmose, Mols Bjerge og Møns Klint. Men Grenen, Vildmosen og Klinten er for længst fredet og beskyttet. Disse prægtige områder får det ikke bedre af at blive udstillet i Troels Lund Poulsens poppede og platte kanon-manøvre, der skal bilde befolkningen ind, at regeringen gør noget aktivt for at passe på den danske natur.

Naturkanonen vil få publikums opmærksomhed, ingen tvivl om det. Men lad os ikke glemme, at den politisk set er blevet ladet af spindoktorer. Kanonen er et blålys. Den danske natur fortjener bedre.

Optrykt efter www.levendehav.dk,
marts 2007.

Lead og mellemoverskrifter ved KP.

Vi vandt en rejse! (III)

Vivian og Flemming har vundet en gratis rejse – eller er ved at blive bondefanget for flere hundrede tusinde kroner?

En føljeton fra Kommunistisk Politik nr. 6, 2009

Det forhåbentlig sidste led i kæden melder sig på banen. Det er en køn svensk dame, Annette, i 40'erne. Hun taler et forståeligt rigssvensk. Vi har nu på første rigtige feriedag sidet inde i en reception i tre kvarter, så vi insisterer på at sætte os i solen, hvor vi kan få afgjort situationen. Da præsentationen er overstået, spørger hun:

- *Hvad har I så fået at vide?*

Av, den sved.

Jeg må virkelig bruge Randers-reb for at tøjle min irritation:

- *Vi har vundet en rejse.*

Annette ønsker til lykke og tilbyder os vand og kaffe.

- *Jeg skal orientere jer om de sidste detaljer*, redegør hun på betryggende vis, men først

er hun interesseret i vores familie, børn, svigerbørn og barnebarn. Hun fortæller om sig selv og får yderligere oplyst vores tilhørsforhold til arbejdsmarkedet, fritidsinteresser med mere.

Min voksende irritation modvirkes af, at vi nu befinder os i solen, og jeg nyder kaffen og retten til at ryge. Vi forsøger begge at koncentrere os om de positive elementer, men da hyggesnakken har rundet de 20 minutter – og jeg har tændt den tredje cigaret, afbryder jeg:

- *Annette, nu må du undskylde. Vi har nu gennem halvanden time fortalt tre forskellige personer om vores private forhold, og vi har lagt øre til deres. Vi er sultne og vil gerne videre i programmet, så kan vi komme til sagen?*

- *Undskyld, selvfølgelig kan vi det. Nu skal jeg orientere jer om konstruktionen*, svarer hun og tager en A4-blok op af tasken.

Vi får nu en grundig indførsel i firmaets struktur og forretning. De

handler med rejser til destinationer over hele verden. Firmaet hedder II og er angiveligt verdens største. Grunden til de ekstremt lave priser er udnyttelsen af stordriftsfordele. Luksusrejserne kræver dog et medlemskab, og hun ridser fordelene ved et Guldmedlemskab op. Det fylder en hel side.

- *Hvor mange slags medlemskab opererer I med?* spørger vi.

- *Vi har også standardmedlemskab, men det giver vi ikke fra denne afdeling*, svarer hun og genoptager orienteringen.

- *Hvad koster et Guldmedlemskab?* spørger vi.

- *Det kommer jeg til, men først skal I have lidt informationer. Vi bryder ind igen:*

- *Annette, for to timer siden fik vi at vide, at vi har vundet en rejse til Gran Canaria i en eller to uger. Hvor er den rejse henne? Annette kigger forbløffet på os. Fem gange forsikrer hun os:*

- *Jamen rejsen får I! I har vundet en rejse. Når vi er færdige, får I den!*

Vi kigger igen mistroisk på hinanden.

Hun mærker tydeligvis irritationen og afslutter informationen, som afløses af forevisning af flere mapper, der indeholder billeder af fantastiske, eksotiske destinationer, hoteller og lejligheder med egne hjerteformede svømmebassiner, spabade med meget mere. I Guldmedlemskabet hører også, at familier og venner har ret til at benytte de billige tilbud, hvilket vi jo så kan tjene på ved at tage en overpris. Den sidste skurrer i vores ører, og vi bemærker:

- *Så kan vi godt afskrive os den vennekrede.*

Vil Vivian og Flemming stadig have venner? Får de en gratis rejse – eller bliver de lænset?

Følg med i næste nummer af Kommunistisk Politik.

Reno

International vrede:

Muntazar al Zaidi idømt tre års fængsel for skokast

Tegninger af Carlos Latuff

Det irakiske folks helt, skokasteren og journalisten Muntazar al Zaidi, er blevet idømt tre års fængsel ved regimets domstol for at have smidt sine sko efter den amerikanske præsident Bush under hans 'afskedsbesøg' i Bagdad.

Dommen har vakt harme over hele verden, ikke mindst i Irak og de arabiske lande.

- Denne dom er hård og ikke i overensstemmelse med loven, så vi kommer til at anke til appeldomstolen, siger advokaten Dhiaa al-Saadi,

der leder al Zaidis forsvarer.

Muntazars bror Uday kaldte dommen 'politisk', og hans søster Ruqaiya brød ved domsafsigelsen sammen i gråd og råbte, at regeringslederen Nuri al-Maliki var i lommen på amerikanerne.

Muntazar kastede skoene efter Bush under et pressemøde med al-Maliki, mens han råbte: 'Dette er et farvelkys, din hund!'

Retssagen var en farce, hvor Muntazar al Zaidi forsvarede sig med værdighed. Da dommeren

spurgte, om han var uskyldig, erklærede han: "Ja, min reaktion var naturlig, som enhver irakers."

Han forklarede, at han ikke var i stand til at styre sine følelser, da Bush begyndte at tale:

"Jeg havde en følelse af, at uskyldige menneskers blod randt ned på mine fødder, da han smilede og ville sige farvel til Irak med en soupé. Så jeg tog den første sko og kastede den, men ramte ham ikke. Spontant tog jeg så den anden, men den ramte ham heller ikke. Jeg prøvede ikke at slå den øverstkommanderende for besættelsesstyrkerne i Irak ihjel."

Muntazar er dømt for at fornærme et udenlandsk statsoverhoved på officielt besøg. Under retssagen erklærede han, at anklagerne mod ham er forføjede, fordi 'Bush var ikke på et officielt besøg, fordi en præsident kan ikke modtages i et land, han har besat' med militærmagt.

Da dommen blev læst op, råbte han "Længe leve Irak".

Muntazar er blevet slået og tortureret under tilbageholdelsen. Hans brødre siger, at de agter at rejse en sag for tortur mod Bush og Maliki og hans livvagter ved en menneskeretsdomstol i enten Belgien eller Spanien.

I arabiske lande har der været arrangeret mange demonstrationer, der har krævet Muntazar løsladt. Skokastning er blevet et protestsymbol overalt. Over hele verden protesteres nu mod skueprocessen og vasalrettens dom.

'Ikke flere mord med selvforsvar som undskyldning'

Af Nirvin El Khatib

Tale ved en demonstration i København ved seksåret for krigen mod Irak den 21. marts 2009, arrangeret af Nej til krig

Det, at vi står her i dag, får mig til at tænke på, da vi stod her dengang for mere end syv år siden. Den såkaldte krig mod terror var netop begyndt i Afghanistan (oktober 2001), og realiteterne om en invasion af Irak kom nærmere og nærmere (20. marts 2003).

Jeg kan huske, at jeg stod her sammen med hundreder af andre ligesindede og demonstrerede imod den danske deltagelse i krigen, men vores utilfredshed gjaldt ikke blot den danske deltagelse, den gjaldt hele denne krig. Men hverken de utallige demonstrationer eller de millioner (36 millioner) af stemmer verden over kunne stoppe hverken krigen i Afghanistan eller den senere invasion af Irak.

Store mænd som Bush og Fogh var fremme for at huske os på, at disse krige blev udført for, at vi skulle føle os sikre i vores hverdag. De sagde endda, det var for at sikre irakerne og afghanerne en bedre hverdag og en forhøjet levestandard. Men jeg spørger jer, fremmødte, og henvender samtidig mit spørgsmål til Fogh og Bush: Hvordan har disse to krige gavnet os? Og frem for alt: Hvordan har de gavnet den almene iraker og den fattige afghaner?

Fra Afghanistan blev vi truet af Al-Qaeda, og fra Irak var vi truet af en syg mand med masseødelæggelsesvåben. Eller det var i hvert fald, hvad vores statsledere vaskede hænder med, men jeg spørger blot: Hvor er de henne? Hvordan kan det tage næsten otte år at spore Bin Laden? Otte år, hvor den fattige afghaner blot er blevet fattigere, mere undertrykt, har mistet dele af sin familie, hvis eneste levebrød er at dyrke opium.

Og jeg spørger igen: Hvor er de masseødelæggelsesvåben, som Saddam skjulte? Hvorfor har man ikke fundet dem endnu? Og hvor er den frihed og det demokrati, irakerne blev lovet? Det eneste, irakerne har fået tildelt af vesten, er død og ødelæggelse. Og nu seks år efter vores invasion efterlader vi irakerne i et kæmpe blodbad af borgerkrig og internt had!

En million irakeres død, millioner af flygtninge på verdensplan, barnemord, tortur og likvideringer er blot et udpluk af, hvad vi retfærdiggør med vores demokratiske værdier og kalder selvforsvar.

Dette selvforsvar, denne krig mod terrorisme, så vi senest et eksempel på i Gaza. Denne gang var vi dog ikke direkte en del af kampen, men den blev ført af vores kære allierede Israel. Denne gang var det Israel, der tog veto retten på "kampen mod terror", en kamp, der resulterede i over 1.300 menneskers død, hvoraf en tredjedel var uskyldige børn.

Også denne krig, denne statsterror, var vi med til at retfærdiggøre. Vi kaldte den selvforsvar.

Og jeg spørger i dag: Hvem er det, der har givet os alle facilitisterne?

Hvem har givet os retten til at bestemme, hvem der er en trussel, og hvem der ikke er?

Og hvordan kan vi acceptere, at verdens stormagter kan sige 'Ups vi tog fejl!' – der var ingen masseødelæggelses våben, der var ingen Hamas-folk i FN-skolen, og boligblokkene i Qana var ikke en Hizbollah-base, men uskyldige flygtninge, der gemte sig for Israels bomber?

Vi, med USA i ryggen, har taget patent på definitionen af terror, men hvem er vi til at kunne udtale os?

Vi bruger altid terrorisme til at beskrive de andres handlinger og aldrig vores egne. Det burde aldrig være de store magter, der bliver spurgt, hvem terroristen er. Det er et spørgsmål, man burde

Nirvin El Khatib medlem af den palæstinensiske ungdomsorganisation PalUng

stille de svage, dem, der lider under de stores beslutninger. Det er den fattige amerikanske soldat, der meldte sig til militæret i tro på et bedre liv, det er irakeren, der ser sit land gå i ruiner, det er palæstinenser, som ikke kan få lov til at vende tilbage til sit hjem, det er afghaneren, der ikke ved, hvordan dagen i morgen vil se ud – det er dem, man burde stille spørgsmålet.

Den stærke, om det er Israel eller Amerika, vil altid beskrive deres ofres kamp som værende terrorisme, men nedrivningen af hjem i Jerusalem, brug af fosforbomber i Gaza, frihedsberøvelse af børn på Vestbredden, forhindring af den mest livsnødvendige medicin i at komme ind i Gaza, tortur af fanger i Guantánamo og Abu Ghraib, besættelsen af Irak, Afghanistan og Palæstina vil aldrig gøre sig fortjent til titlen som terrorhandlinger – selvom det er civile, der er målet.

Derfor er tiden inde nu til at sige: Ikke flere krige i vores navn, ikke flere krige i demokratiets navn, ikke flere mord med selvforsvar som undskyldning!

Vi er ALLE mennesker, og vi fortjener alle et liv i fred! Vi fortjener ALLE at kunne bo i vores hjem i et land uden frygt for bomberegner!

Vi fortjener alle vores frihed, derfor siger vi alle i kor:

**Frit Afghanistan!
Frit Irak!
Frit Palæstina!**

Et horrorshow: NATO's globale mission

Af Diana Johnstone

NATO fejrer 60 år med sig selv den 1.- 5. april i Strasbourg og omegn. Det vil markere enighed mellem USA og EU om at bruge NATO som det militære redskab for global dominans

NATO, det amerikanske militær-industrielle kompleks' oversøiske hovedvåben, bliver bare ved med at udvide sig. Det oprindelige grundlag for dets eksistens, den angiveligt truende Sovjetblok, har været død i 20 år. Men som det militær-industrielle kompleks selv holdes NATO i live og vokser gennem fastforankrede økonomiske interesser, institutionel inerti, en officiel tankegang, der minder om paranoia, og med tænketanke, der desperat spejder efter "trusler".

Dette monster gør sig klar til at fejre sin 60 års-dag i tvillingbyerne Strasbourg (Frankrig) og Kehl (Tyskland) ved Rhinen i begyndelsen af april. En speciel gave er tiltænkt Frankrigs stadig mere upopulære præsident, Nicolas Sarkozy: Frankrigs tilbagevenden til NATO's "integrerede kommando". Denne bureaukratiske begivenhed, hvis praktiske betydning er uklar, giver hele koret af NATO-liderlige embedsmænd og journalister en lejlighed til at hovere. Se, de tossede franskmænd har indset deres fejltagelse og er vendt tilbage til folden.

Sarkozy bruger naturligvis andre udtryk. Han hævder, at tilslutning til NATO's kommandocentral vil styrke Frankrigs betydning ved at give indflydelse på strategien og operationerne i en alliance, som man aldrig har forladt og til stadighed har bidraget til med mere end sin andel til af væbnede styrker. Fejlen ved det argument er, at det var den totalt urørlige amerikanske kontrol over NATO's integrerede kommando, der i første omgang overbeviste general Charles de Gaulle om at trække sig ud tilbage i marts 1966. Det gjorde de Gaulle ikke som følge af nogen plud-

selig indskydelse. Han havde forsøgt at ændre beslutningsprocessen og fundet det helt umuligt. Den sovjetiske trussel var blevet mindre, og de Gaulle ønskede ikke at blive trukket ind i krige, han anså for at være unødvendige, f.eks. de amerikanske bestræbelser på at vinde en krig i Indokina, som Frankrig allerede havde tabt og betragtede som umulig at vinde. Han ønskede, at Frankrig skulle være i stand til at forfølge egne mål i Mellemøsten og Afrika. Ud over dette opmuntrede den amerikanske militære tilstedeværelse i Frankrig til *Yankee go home*-demonstrationer.

Overflytningen af NATO-kommandoen til Belgien tilfredsstillede alle. Allerede Sarkozys forgænger Jacques Chirac, der fejlagtigt blev stemplet som "antiamerikansk" af de amerikanske medier, var rede til at genindtræde i NATO-kommandoen, hvis han kunne få noget substantielt som modydelse, såsom NATO's Middelhavskommando. Det afslog USA blankt.

I stedet har Sarkozy nøjedes med krummer: udpegning af overordnede franske officerer til en kommando i Portugal og et par træningsbaser i USA.

"*Ingenting blev forhandlet. To eller tre flere franske officerer i stilling til at tage mod ordrer fra amerikanerne ændrer intet,*" bemærkede den tidligere franske udenrigsminister Hubert Védrine på et nylig høring om Frankrig og NATO.

Sarkozy annoncerede den franske tilbagevenden den 11. marts, seks dage inden emnet bliver debatteret i den franske nationalforsamling. Protester fra begge sider af salen var nyttesløse.

Der synes at være to hovedårsager til denne betingelsesløse overgivelse.

Den ene er Sarkozys egen psykologi. Hans forkærlighed for de mest overfladiske træk ved USA kom til udtryk i hans beskæmmende tale til den amerikanske kongres i november 2007. Sarkozy er måske den første franske præsident, som ikke synes at kunne lide Frankrig. Eller i det mindste kan lide USA bedre (fra tv-kiggeri). Han giver indtryk at ville være præsident for

Frankrig ikke af kærlighed til landet, men ud fra ønsket om social hævn mod det. Fra start af har han vist sig opsat på at "normalisere" Frankrig, dvs. omforme landet i overensstemmelse med den amerikanske model.

Den anden mindre tydelige, men mere objektive grund er den nuværende udvidelse af Den Europæiske Union. Den hurtige opslugning af samtlige de tidligere østeuropæiske satellitter samt de tidligere sovjetrepublikker Estland, Letland og Litauen har drastisk ændret magtbalancen inden for EU. Kernelandene i grundlæggelsen af unionen – Frankrig, Tyskland, Italien og Beneluxlandene – er ikke længere i stand til at styre den frem imod en forenet udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Efter at Frankrig og Tyskland nægtede at gå med i invasionen af Irak, afskrev Donald Rumsfeld dem som det "gamle Europa" og triumferede over det "nye Europas" villighed til at følge USA. England mod vest og de "nye" europæiske satellitter mod øst er alle mere knyttet til USA politisk og følelsesmæssigt, end de er til EU, der indlemmede dem og forsynede med betragtelig økonomisk støtte og med et veto omkring større politiske emner.

Denne udvidelse begravede effektivt det årti gamle franske projekt om at opbygge en europæisk forsvarsstyrke, som kunne handle uden om NATO-kommandoen. Herskerne i Polen og de baltiske lande ønsker amerikansk forsvar, via NATO, punktum. De ville aldrig gå med til det franske projekt med et EU-forsvar, der ikke var bundet til NATO og USA.

Frankrig har sit eget militær-industrielle kompleks, der er en total dværg ved siden af det amerikanske, men størst i Vesteuropa. Ethvert sådan kompleks kræver eksportmarkeder for sin våbenproduktion. Og det bedste potentielle marked ville være uafhængige europæiske væbnede styrker. Uden nogen udsigt til dette håber nogle, at tilslutning til den integrerede kommando vil åbne NATO-markedet for franske militære produkter.

Det er imidlertid et spinkelt håb. USA forbeholder nidkært større NATO-anskaffelser for dets egen industri. Det er usandsynligt, at Frankrig vil få megen indflydelse inden for NATO, af samme grund som det opgiver det sit forsøg på at opbygge en uafhængig europæisk hær. Europæerne er indbyrdes dybt splittede. Med et delt Europa hersker USA. Med den økonomiske krise, der bliver stadig dybere, er pengene til nye våben desuden ved at tørre ud.

Set ud fra de franske nationale interessers synsvinkel opvejes det ynkelige håb om markedsføring af militært iskram af de katastrofale politiske konsekvenser af Sarkozys loyalitetsbeviser.

Det er sandt, at selv uden for NATO's integrerede kommando var Frankrigs uafhængighed kun relativ. Frankrig fulgte USA ind i den første Golfkrig – præsident Francois Mitterrand håbede helt forgæves på derved at opnå indflydelse i Washington, det sædvanlige blændværk, som lokker allierede ind i tvivlsomme amerikanske operationer. Frankrig gik med i NATO's krig mod Jugoslavien i 1999, trods betænkeligheder på højeste niveau. Men i 2003 benyttede præsident Jacques Chirac og hans udenrigsminister Dominique de Villepin faktisk uafhængigheden til at gå imod invasionen af Irak. Det er alment kendt, at det franske standpunkt gjorde Tyskland i stand til at gøre det samme. Belgien fulgte efter.

Villepins tale den 14. februar 2003 til FN's Sikkerhedsråd, der prioriterede afvæbning og fred frem for krig, modtog en sjælden stående applaus. Villepins tale var enormt populær rundt om i verden og forøgede den franske prestige betydeligt, ikke mindst i den arabiske verden. Men tilbage i Paris har det personlige had mellem Sarkozy og Villepin nået teatraliske og lidenskabelige højdepunkter, og man kan nære mistanke om, at Sokozy's tilbagevenden til NATO-folden også er en personlig hævnakt.

Den værste politiske effekt går langt dybere. Man får det indtryk, at "Vesten" – Europa og Nordamerika – barrikaderer sig bag en militær alliance vendt imod resten af verden. I tilbageblik ydede den franske uenighed hele Vesten

en tjeneste ved at give indtryk eller skabe en illusion af, at uafhængig tanke og handling stadig er mulige, og at nogle i Europa måske vil lytte til, hvad andre dele af verden tænker og siger. Nu vil denne "retten op i geledderne", som NATO's lovprisere siger "forbedrer vores sikkerhed", få alarmklokkerne til at ringe i resten af verden. Imperiet synes at være i færd med at slutte sine rækker for at herske over verden.

USA og dets allierede påstår ikke udadtil, at de vil herske over verden, kun at de vil regulere den. Vesten kontrollerer verdens finansielle institutioner, Den Internationale Valutafond og Verdensbanken. Man kontrollerer det juridiske grundlag bag Den Internationale Kriminaldomstol, som i løbet af sin seksårige eksistens kun har ført sag mod en obskur congolesisk krigsherre og rejst anklager mod 12 andre personer, alle afrikanere, mens USA i mellemtiden har bevirket hundredtusinders, ja, millioner af menneskers død i Irak og Afghanistan og støtter Israels aggressioner mod det palæstinensiske folk. For resten af verden er NATO kun den væbnede gren for denne stræben efter dominans. Og det på et tidspunkt, hvor det vestligt dominerede finanskapitalistiske system bringer verdensøkonomien til kollaps.

Denne påfaldende gestus med at "vise vestlig enhed" omkring "vores sikkerhed" kan kun gøre resten af verden usikker. Samtidig tager NATO hver dag skridt til at omringe Rusland med militærbaser og fjendtlige alliancer, ikke mindst tydeligt i Georgien.

Trods smilene under middagene med hendes russiske modpart Sergei Lavrov gentager Hillary Clinton det forbløf-

fende mantra, at "indflydelsessfærer ikke er acceptable" – og mener naturligvis, at den historiske russiske interessesfære er uacceptabel, medens USA energisk inkorporerer den i sin egen indflydelsessfære, kaldet NATO.

Kina og Rusland er allerede ved at øge deres forsvarssamarbejde. De økonomiske interesser og NATO's institutionelle inertie skubber verden hen imod en førkrigs-opmarch, som er langt farligere end Den kolde krig.

Den lektie, NATO nægter at lære, at dets forfølgelse af fjender skaber fjender. Krigen mod terror fostrer terrorisme. At omringe Rusland med påståede "defensive" missiler (hvor enhver strateg ved, at et skjold ledsaget af et sværd også er et offensivt våben) vil skabe en russisk fjende.

Søgen efter trusler

For at bevise for sig selv, at man er rigtigt "defensive", bliver NATO ved med at se efter trusler. Og vel er verden et uroligt sted, for stor del takket være den slags økonomisk globalisering, som er blevet påført fra USA gennem de sidste årtier. Tiden burde nu være inde til diplomatiske og politiske tiltag for at udarbejde internationale aftaler og veje til at tackle problemer som global økonomisk krise, klimaskift, energi, hackere ("cyberkrig"). NATO's tænketanke slår på disse problemer som nye trusler, der skal løses af NATO. Det fører til en militarisering af politikken, hvor den burde demilitariseres.

Hvad kan det for eksempel betyde at imødegå den formodede trussel om klimaskift med militære midler? Svaret synes givet: Militærmagt skal tages i brug i nogle områder imod befolkninger, som tvinges fra deres hjem af tørke eller oversvømmelse. Måske vil tørke eller oversvømmelse resultere i sammenstød imellem etniske og sociale grupper. Så kan NATO afgøre, hvem der er den "gode" side, og bombe de andre. Den slags ting.

Verden synes virkelig at styre mod en urolig tid. NATO ser ud til at gøre sig klar til at løse en sådan uro ved at bruge væbnet magt mod uregerlige befolkninger. Det vil blive klart under NATO's 60 års-fejring i Strasbourg/Kehl den 3.-4. april.

Byerne vil blive omdannet til væbnede lejre. Indbyggere i den rolige by Strasbourg er nødt til ansøge om skilte ("badges") for at kunne forlade eller komme ind i deres hjem under den glade begivenhed. På kritiske tidspunkter vil de slet ikke få tilladelse til at forlade deres hjem overhovedet, undtagen i nødstilfælde. Bybusser m.v. vil ligge stille hen. Byerne vil være lige så døde, som hvis de havde været bombet, for at NATO-notabiliteterne kan opføre

deres fredsshow.

Højdepunktet vil være en ti minutters foto-session, hvor de franske og tyske ledere udveksler håndtryk på broen over Rhinen, der forbinder Strasbourg og Kehl. Som om Angela Merkel og Nicolas Sarkozy for første gang sluttede fred mellem Frankrig og Tyskland.

De lokale er spærret inde, så intet kan forstyrre paradeforestillingen.

NATO vil opføre sig, som om den

største trussel, man står over for, er folkene i Europa. Og den største trussel mod folkene i Europa kan meget vel være NATO.

Diana Johnstone er forfatter til Fools' Crusade: Yugoslavia, NATO and Western Delusions (Monthly Review Press).

Oversat for Stop Terrorkrigen efter Global Research.

Straffedomstol for Vesten – mod resten!

Den 4. marts besluttede Den internationale straffedomstol i Haag (ICC) at udstede arrestordre på Sudans præsident Omar Hassan al-Bashir på grundlag af anklager om forbrydelser mod menneskeheden og andre krigsforbrydelser. Bashir bliver dermed det første siddende statsoverhoved, som risikerer at stå i tiltaleskranken i Haag.

ICC bekræfter på ny sin rolle som et agentur for den vestlige imperialisme, efter at den tidligere har kompromitteret sig gennem skueprocessen mod Slobodan Milosevic, som døde under restfarcen i Haag.

Iscenesat kampagne

Dette er foreløbig sidste akt i en iscenesat kampagne mod Sudan, Afrikas største land efter areal. Efter at Sudan først var inkluderet på den amerikanske liste over "røverstater", blev spørgsmålet om det påståede folkemord i Darfur fremført. Tragedien i Darfur, hvor forskellige millitsgrupper kæmper mod hinanden, skal have ført til 300.000 dræbte og skabt mere end to millioner interne flygtninge. Ingen tvivler på, at dette er en reel tragedie. Derimod er det åbenbart, at der er flere aktører på scenen i Darfur, flere af dem med bånd til fremmede stater.

Darfur grænser op til Tchad og Libyen. Borgerkrigen i nabolandet Tchad i 80'erne førte til en strøm af våben gennem Darfur. På dette tidspunkt var Sudan endnu allieret med USA. Både USA, Libyen og sandsynligvis Frankrig var involveret i støtte til forskellige fraktioner under borgerkrigen i Tchad.

Den Sudanesiske Befrielseshær

(SLA) og Retfærdigheds- og Lighedsbevægelsen (JEM) har længe ført guerillakrig mod centralmagten i Khartoum for øget selvstyre for Darfur-provinsen. Mod guerilla-angrebene har regeringen brugt flyangreb, noget som har ramt civilbefolkningen hårdt. Regeringen er blevet beskyldt for at støtte "Janjawiid"-militsen, som bliver anklaget for brutale gerninger.

Mens Kina er blevet en vigtig international støtte for regimet i Khartoum, har blandt andre Israel og USA været støtter for guerillaen. Det libyske pressebureau Jana hævder, at lederne for oprørerne i Darfur har åbnet kontorer i Tel Aviv, en melding, som er gengivet i den israelske avis Ha'aretz.

Olie og Sydsudan

Konflikter i Darfur må desuden ses i sammenhæng med den langvarige borgerkrig mellem det arabiske nord og det afrikanske syd, hvor Sudanes Peoples Liberation Front (SPLA) har kæmpet for løsrivelse. En våbenhvile blev indgået i 2005, og sydsudaneserne skal afgøre spørgsmålet om uafhængighed i 2011. Norge har i en årrække spillet en central rolle i på den ene side at støtte SPLA, samtidig med at Norge har spillet en rolle som fredsmægler.

Sudan sidder på det, som kan være Afrikas største oliereserver, og dette er baggrunden for kinesernes investeringsiver og de tætte diplomatiske bånd mellem Beijing og Khartoum. En 1.500 kilometer lang rørledning pumper olie ud til Rødehavet, hvor den skibes videre til Kinas tørstige industri.

Ved at definere Sudan som en røver-

stat har USA sat sine egne oliemonopoler ud på en sidelinje og givet frit spillerum for kineserne. For at komme ud af denne blindgyde kan en "humanitær intervention" være løsningen, set fra Washington. Den norske regering har længe været mere end villige til at være med på denne leg, og både Statoil og DNO håber på bedre fremtidsudsigter i et Sudan, som er banket på plads af "det internationale samfund".

Hykleri i særklasse

Til dette formål skal straffedomstolen ICC åbenbart bruges af USA, en institution, som USA ikke mener har ret til at dømme amerikanske borgere!

Da ICC blev oprettet i 1998, var USA sammen med Libyen, Kina, Israel og nogle få arabiske stater de eneste, som stemte imod. Alligevel hilser USA anklagen mod Bashir velkommen.

Udenrigsminister Hilary Clinton: *"Regeringer og individer, som enten gennemfører eller godkender overgreb som dem, vi har set i flere år i Sudan, må stilles til ansvar."*

Hvilket hykleri!

Uanset hvad Omar al-Bashir har gjort sig skyldig i, så når han ikke den vestlige imperialismes krigsforbrydere til knæene. Først den dag George W. Bush, Donald Rumsfeld, Tony Blair og resten af det 21. århundredes værste krigsforbrydere bliver lagt i jern og bringes til Haag, vil ICC få troværdighed som international krigsforbryderdomstol.

Efter Revolusjon, Norge

Revolutionær strategi og taktik

I arbejderbevægelsen har de to strømninger, den revolutionære og den reformistiske, altid bekæmpet hinanden. Med hver sin strategi og deraf også hver sin grundlæggende forskellige taktik.

Det er en kamp, som har bølget frem og tilbage, som klassekampen gør det, og repræsenterer da også kampen mellem arbejderklassens linje og den småborgerlige linje.

Den ene proklamerer revolutionen, arbejderklassens overtagelse af statsmagten og produktionsmidlerne som vejen, mens den anden traditionelt har proklameret kapitalismens indvoksen i socialismen, og i sit nyere sprogbrug taler om en demokratisering af bankerne og kapitalen som helhed.

Den ene taler om statens klassekarakter, om den kapitalistiske stat som et middel til undertrykkelse vendt mod arbejderklassen, mens den anden ikke anfægter den kapitalistiske stat, men tværtimod anser den for at være et middel for arbejderklassen til at 'demokratisere' samfundet gennem valg og lignende.

De forskellige strategier kommer konkret til udtryk på alle områder, politisk og organisatorisk, og er den afgørende faktor i de forskellige taktiske linjer.

Den reformistiske udlægning af forskellen mellem de to linjer er ikke mindst påstanden om, at reformismen søger konkrete reformer her og nu, mens de revolutionære er naive utopister, der ikke interesserer sig for den daglige kamp. Den revolutionære taktik er dog ikke 'bare' et middel til at opnå revolutionen, men er – rigtigt anvendt – den, der sikrer arbejderklassen dens delsejre, dens konkrete skridt fremad, kort sagt dens reformer.

Den revolutionære taktik baserer sig som den revolutionære strategi på marxismen-leninismens opfattelse af dagens Danmark som et klassesamfund. Dens udgangspunkt er altså, at hvis man vil opnå noget, må man slås for det. Udgangspunktet for taktikken er som for strategien klassekamp.

Den beder ikke 'Far Zaren af Rusland' om nåde, eller Anders Fogh om et par procent mere i lønningsposen, men kræver sin ret og truer samtidig med mobilisering, aktioner, strejker osv., hvis ikke kravene bliver opfyldt. Den forsøger ikke at snakke borgerskabet til

fornuft, for den ved godt, at det er håbløs mission, og at det vil ende med skuffelse. Den rejser i stedet arbejderne til kamp for deres krav, så de gentagne arrogante afslag fra diverse direktører og ministre i stedet for skuffelse udmønter sig i vrede, harme – og en fortsat kamp for disse krav samt mobilisering af klassen.

Den revolutionære taktik baserer sig som dens strategi på arbejderklassen som den ledende og centrale kraft i forandringer af samfundet. Dens krav appellerer først og fremmest til denne klasse i forsøget på at mobilisere den.

Den baserer sig på arbejderklassens konkrete krav og stiller samtidig egne krav på en måde, så de to virker dialektisk på hinanden. Dens opgave er at stille de (taktisk) mest fremskredne krav, hvilket kan udmønte sig i et kvantitativt skærpene krav såsom "30 timers arbejdsuge med fuld lønkompenstation" i en overenskomstkamp eller et kvalitativt skærpene krav såsom sammenkædningen af eksempelvis den sociale kamp og anti-krigskampen i parolen "Bøger – ikke bomber" (eller både kvantitativt og kvalitativt skærpene såsom "Flere børnehaver – mindre politi"). Samtidig arbejder den for at sikre den bredest mulige enhed i klassen omkring den konkrete kamp og de konkrete hovedkrav, som er afgørende for kampen og delsejre.

Den revolutionære taktik henvender sig ikke 'bare' til arbejderklassen, men

søger at opnå alliancer med andre progressive, intellektuelle, småborgere, eller i særlige situationer og kampe endda dele af borgerskabet, hvis det er til gavn for arbejderklassens sag.

Den benytter sig af enhedsfronten og/eller folkefrontens metode, hvor det er muligt, og henvender sig ikke som venstrereformismen (a la Enhedslisten) sekterisk kun til venstrefløjen eller 'arbejder'partierne, og underlægger sig aldrig disse.

Dens loyalitet ligger hos klassen og ikke hos dem, der af navn er 'røde', 'frihedskæmpere' eller lignende, men hos dem, der af gavn på det pågældende tidspunkt betyder fremskridt for dens sag.

Nogle få eksempler herpå er modstandsbevægelsen 1940-45, antikrigsbevægelsen i de første fem år efter 11. september, eller Kvindefronten i slutningen af 70'erne og begyndelsen af 80'erne. Et berømt internationalt eksempel var, da bolsjevikkerne gav jord til bønderne efter oktoberrevolutionen. Og der er mange, mange flere.

Den revolutionære taktik søger at sammenkæde de politiske spørgsmål for eksempel ved at påvise sammenhængen mellem udgifter til imperialistisk krig og befolkningens levestandard.

Den revolutionære taktik søger de vigtigste kampfelter, eller mere præcist de centrale dele af klassekampen på det pågældende tidspunkt, prioriterer disse, sammenkæder andre dele af klassekampen med dette spørgsmål og vinder derved en bred skare for den sag.

I tråd med det virker kampe og sejre på et centralt klassekampsspørgsmål tilbage på alle andre dele af klassekampen mere positivt, end hvis man havde prioriteret et niche-spørgsmål i klassekampen.

Lad os som eksempel tage de offentligt ansattes overenskomstkamp sidste forår (2008), som i høj grad stod i kvindekampens tegn. Den 8. marts arrangerede reformister, revisionister og borgerlige en større konference om prostitution på et tidspunkt, hvor store dele af de offentligt ansatte var på barrikaderne og klar til kamp for deres krav (5.000

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Kongresdebat

kr. mere om måneden og 'Flere hænder').

APK prioriterede de offentligt ansattes kamp højere end at 'fokusere på prostitution', ikke på bekostning af de prostitueredes vilkår, men til gavn for disse. For er det ikke rigtigt, at kvindernes forbedrede økonomiske stilling i samfundet ville have virket positivt tilbage på alle kvinder i vores samfund?

Er det da ikke rigtigt, at der i underbetalingen af kvinderne ligger et patriarkalsk træk, som er med til, at nogle mænd betragter kvinder som mindre værdige, og at nogle mænd derfor (måske ubevidst) kan retfærdiggøre over for sig selv at betragte kvinder som en vare og derfor købe dem?

Er det ikke rigtigt, at ligeløn ville være en del samfundets anerkendelse af kvinderne som ligeværdige med mændene, og derfor ville have virket ind på den form for undertrykkelse af kvinden, det er at betragte hende som en vare?

Jeg mener, at det var på spørgsmålet om ligeløn, flere hænder og respekt for det udførte arbejde, at kvinderne ville have kunnet tage det største skridt fremad i samfundet som helhed.

For ikke at tale om, at en reel sejr i overenskomstkampen ville have betydet bedre ydelser på f.eks. hospitaler, plejehjem og børnehaver for resten af befolkningen, et bedre udgangspunkt for fremtidige løn/overenskomstkampe på andre områder – også det private. Samt en generel bedre rustning til de sociale kampe, som den økonomiske krise vil føre med sig, og som vil virke ind på alle dele af befolkningen.

Jeg vil for at undgå misforståelse og for at uddybe nævne, at det centrale klassekampsfelt ikke er betinget af, på hvilket politisk område der er mobiliseret, men at denne (kvantitative) mobilisering i sig selv er en kvalitet, man må have for øje og ikke kimse ad.

Når reformisterne og andre igen i år den 8. marts (2009) valgte at 'fokusere på prostitution' og vedvarende rejser dette spørgsmål som det centrale og kan mobilisere på det (mens den borgerlige presse byder velkommen i spalterne), må det kommunistiske parti udarbejde en taktisk linje i dette spørgsmål, men da vil hovedopgaven ofte stadig være at sammenkæde det med andre politiske

spørgsmål.

Samtidig kan et klassekampsspørgsmål netop være vigtigt at prioritere, fordi der ikke eller nærmest ikke er nogen mobilisering på dette område. Dette var blandt andet tilfældet, da de to maleraktivister hældte rød maling ud over statsministeren og udenrigsmini-

steren pga. af deres krig mod Irak, og store dele af venstrefløjen kritiserede aktivisterne og ikke ministrene.

APK satte det relativt lille partiapparat i gang og arrangerede med få andre en demonstration, der gik ud og hilste på de fængslede kammerater samt fulgte op på det med den efterfølgende politiske kampagne for deres løsladelse, hvoraf en del var en økonomisk kampagne for at betale deres gæld.

Et sådan tilfælde vil som her ofte opstå som en del af en allerede eksisterende politisk kamp, hvori der er et spørgsmål, partiet ønsker at markere for helhedens skyld.

Et andet eksempel er demonstrationen under parolen 'Lad Gaza leve!', der gik fra den amerikanske ambassade til Christiansborg i januar i år, og som APK støttede stærkt op om, og igen med få andre arrangerede for at påpege USA's rolle og lave en modvægt til den reformistiske og revisionistiske politiske linje om at fokusere på Hamas, Hamas, Hamas (som 'religiøse terrorister') og deres organisatoriske linje, der i praksis gik ud på at ekskludere dele af bevægelsen på et religiøst grundlag.

Når jeg skriver 'med få andre', er det ikke, fordi APK ikke ønskede at lave en enhedsdemonstration med langt flere kræfter. Alle var netop inviteret til at være med på et politisk grundlag. Netop derfor blev Enhedslisten, Kommunistisk Parti m.fl. væk, fordi der ikke var basis for deres faktiske sekterisme.

Den efterhånden indgroede holdning i reformistiske kredse om kun at lave en demonstration eller andre markeringer, hvis den bliver 'bred'(i deres sprogbud)

– det vil sige omfatter flere organisationer på 'venstrefløjen', samt socialdemokraterne, og har Enhedslisten og SF som akse og S som hemmeligt medlem – sætter deres parlamentariske taktik over sagen. Deres påskud er, at det skal være 'stort', at der kommer mange mennesker eller lignende. Det er langtfra altid tilfældet i praksis, i stedet får man ofte en af de udbredte venstrefløjedsdemonstrationer på områder, hvor der burde mobiliseres BREDERE end det, man får en kampagne for en SF/S-regering og IKKE en givtig manifestation på det konkrete politiske område.

Det er samtidig en grov politisk fejl, da de ikke skelner mellem det kvantitative og det kvalitative element.

Den revolutionære taktik baserer sig yderligere på selve strategien, idet den gennem mobiliseringen af arbejderklassen på konkrete krav bevidstgør arbejderne om samfundets strukturer, og gennem bevidstgørelsen udgør en trussel mod det borgerlige samfund som helhed, hvilket virker tilbage på taktikken. Borgerskabet må fra tid til anden se sig nødsaget til at give indrømmelser for ikke helt at miste grebet, eller, i hvert fald for nuværende, mere af sin slidte troværdighed hos befolkningen.

At den revolutionære taktik holder sig inden for strategiens rammer, er ikke en svaghed, hvis strategien er revolutionær, men en styrke, fordi den på den måde holder sig på et klassekampgrundlag, og for at være succesfuld kan den ikke andet. Taktikkens forhold til strategien bliver således en lakmusprøve for taktikken.

Taktikkens forhold til strategien er samtidig der, hvor opportunismen skiller sig ud ved at lade taktikken herske over strategien.

Den revolutionære taktik søger i tråd med sin strategi at sammenkæde de politiske kampe som f.eks. at stille krav om sociale forbedringer i forbindelse med antikrigs-kamp eller en befrielseskamp mod en besættelsesmagt.

Dette gør den ikke, fordi det passer bedst med strategien eller partiprogrammet, hvilket revolutionære tit får skudt i skoen, men fordi det styrker den konkrete kamp.

Lovliggør hash

Siden 1960'erne har stadig flere i Danmark nydt hash som nydelsesmiddel, rusmiddel og som både sløvende og stimulerende middel. I Danmark har lovgiverne haft en lidt svingende kurs over for hashen. Fra at man i 60'erne anså rusmidlets farlighed med at være på linje hårde stoffer som kokain og opium, fik man i praksis en mere tolerant holdning, hvor det blev praksis, at hash til eget forbrug blev straffrit, men ved besiddelse af større mængder og ved salg, altså pushervirksomhed, faldt der hårdere straffe, afhængigt af, hvilke mængder der var tale om. Nu er straffen for besiddelse af blot et gram behæftet med en straksbøde på 2000 kr., og det dobbelte ved gentagelse.

Mennesket har sikkert brugt stimulans- og rusmidler altid. I vore dage er stimulansmidlerne mange. Alle kender kaffen og teens stimulerende effekt, ligesom det er velkendt, at chokolade og røg hører under kategorien stimulerende, ligesom en lang række konsumvarer i dagligdagen har en vis stimulerende effekt. Disse midler er stimulerende og indeholder enten kokain, koffein eller nikotin.

Hash har mange navne, afhængig af hvor forfinet plantens aktive stoffer er, og hvilke traditioner der er på de forskellige lokaliteter og forskellige lande. Cannabinol findes især i harpiksen på blade og grene af hashplanten. Herhjemme bruges mest betegnelserne hash og pot. Hash er de mørke klumper, ofte importeret, pot er oftest topskud fra hjemmedyrkede hashplanter, kaldet cannabis eller hamp. Der findes for-

skellige arter af hashplanter, hvor skunk er en forfinet plante med stort indhold af det aktive stof cannabinol.

Argumenter for at lovliggøre hash:

Det kan bruges som et rusmiddel, et stimulerende og middel, som er smertedæmpende og angstdæmpende. Ved

mindre og moderat forbrug skaber det ikke afhængighed og kan i øvrigt på mange måder sammenlignes med øl og spiritus.

Den organiserede kriminalitet omkring import og salg af hash vil straks blive væsentlig mindre. Hashmarkedet vil falde sammen, og hashen vil blive billig. De skumle miljøer i baglokaler og hashklubber vil ikke blive interessante og vil derfor ikke længere være et sted for afprøvning af stoffer, som ofte er en følge af kriminaliseringen.

Hashen vil ikke længere udgøre et område for regeringens lov og ordenpolitik. Desuden kan man spørge sig selv, om statsmagtens uvilje mod hash kan skyldes, at det er svært at belægge stoffet med afgifter, eftersom at hash kan fremstilles i enhver have eller kasse med jord.

Argumenter for den nuværende kriminalisering af hash:

Ved overdreven brug af midlet kan det skabe afhængighed. Afhængigheden opstår dog ikke så hurtig som ved indtagelse af hårde stoffer som kokain,

heroin og ecstasy.

Den alvorligste bivirkning ved indtagelse af hash er nok hukommelses- og koncentrationsbesvær. Ved indtagelse af store mængder kan der forekomme panikangst, som oftest er behandlingskrævende, og der kan forekomme sløvhed såvel som aggressivitet. Desuden kan der muligvis opstå, hvad man kalder hash-psykose, men forskerne på området er ikke sikre på psykosens direkte sammenhæng med hash.

Jeg går ikke ind for misbrug af noget nydelsesmiddel eller rusmiddel. Men drankere og narkomaner kan ikke behandles gennem straf, ligesom anoreksi og overvægt ikke kan behandles gennem straf.

De kapitalistiske samfund har brugt og bruger stadig at sløve befolkningen hen i forskellige former for misbrug. Dels kan der tjenes penge på misbrug af stoffer og spiritus og andet, dels kan det være med til at holde hele befolkninger under kontrol. Og tænk på hele medicinalindustriens satsning på profit på hverdagens sløvende midler, sovemedicin, smertemedicin, antidepressive midler, piller mod gigt og alverdens andre piller, for at befolkningen kan udholde hverdagen i et menneskefjendtligt samfund. Bivirkningerne i den forbindelse er utallige.

Hashen bør indtage sin plads som billigt folkemedicin, stimulans og rusmiddel.

KRR
Århus

Fra pampervælde til fagbureaukrati

Der er en underlig tom skal tilbage af arbejderklassens masseorganisation. Fagbevægelsen er stort set alene fokuseret på at opretholde gældende lovgivning, mens den på den anden side stadig forsøger at hæve en parole om at bevare den danske model for overenskomster mellem arbejdsmarkedets parter.

En overenskomst er tæt skrevet med lovgivning fra Folketinget og EU. Det kan derfor være ganske umuligt at gennemskue, hvordan det hele egentlig er

skruet samme. Gennemførelsen af EUs politik gennem overenskomsterne er

sket gennem mange år, på den måde at direktiver om f.eks. løsarbejdere er blevet skrevet ind, som var det noget parterne selv havde forhandlet sig frem til. Men hverken fagforeningen eller modparten kan gøre fra eller til. Opgaven, som de har påtaget sig, er alene at indfø-

rer EUs bestemmelser.

Samme system kendes fra folkettinget hvor det er op mod 80% af al lovgivning, der i virkeligheden er en direkte følge af vedtagelser fra EU.

Alternativet er at forlade EU, eller at afskaffe overenskomstsysteget og det skin af demokrati der ligger henover det.

Store dele af forhandlingerne i det private og det offentlige er altså defakto

direkte bureaukratisk nonsens, og et godt stykke fra en grundlæggende kamp for sociale forbedringer, sikkerhed i ansættelsen, ligeløn mellem kvinder og mænd, en løn til at leve af, og ordentlige løn og arbejdsvilkår, så at sige.

Under sidste års offentlige overenskomstforhandlinger sås det da også ganske tydeligt, at forhandlingerne mellem parterne ikke var andet end et spil for galleriet. Forhandlere fra kommuner og regioner havde fået et bundet mandat fra regeringen, og det egentlige pres fra strejkende blev lagt diffust på at vinde taletid i medier og folkelig opbakning.

Når folk i almindelighed skal bedømme fagforeninger i dag, sammenlignes det ofte med en forsikring mod ulykke. Ikke at arbejdere ikke inderst inde ved, hvad de kan, hvis de står sammen på nogle krav. Men billedet af tillidsfolk som nogle, der dybest set har sat sig grundigt ind i gældende lovgivning, og derfor er i stand til at hjælpe folk med at få det de har krav på, er tæt på sandheden.

Når det gælder uddannelse, ferielovgivning, dagpenge, arbejdsmiljø osv., har det længe været en åbenlys kendsgerning, hvad det handler om, og folk søger hjælp hos deres fagforening til at forstå og dreje de indviklede regler.

Tillidsmandssystemer og fagbevægelsens kurser går i praksis ud på at kompensere for statsmagtens manglende vilje til at sikre, at lovgivningen bliver overholdt.

Når det gælder ting som tryghed i ansættelsen og opmåling af arbejdet, står sagen mere flydende, fordi der reelt er ganske små ting, som kan forhandles til

rette. Alt efter branche er der også forskel på, i hvor stort omfang lovgivningen rækker ind i en konkret lønudvikling.

Men uanset forskelle mellem en akkord for betonarbejde og en opmåling af fru Jensens ugentlige bad, er den bagvedliggende politiske virkelighed også her, at lovgivning og EU regler spiller en mere og mere dominerende rolle.

En fagopposition kan ikke udvikles på basis af en politik om at rulle tingene baglæns eller forsvare bastioner, der for længst er faldet, og hvor kun møre mure står tilbage. En oppositionslinje er kun levedygtig og fornuftig, hvis den sætter ind på at skabe et helt nyt fundament for en fagbevægelse, hvor arbejdsklassens selvstændige politiske linje kan formuleres åbent, som kan organisere alle tænkelige aktiviteter, og der kan gøre op med dominansen af legalistiske sagsbehandlere.

FSK
Århus

Marx og Spørge-Jørgen

Hvad sker der egentlig, når Spørge-Jørgen går i kødet på Karl Marx?

Raymond Swing er ikke mindst kendt for sin virksomhed som flittig skribent i DKP's Land&Folk. Efter avisen gik ind, og han indledte et ikke mindre flittigt otium, har han skrevet en lang række artikler til tidsskrifter, aviser og nettet – men han har også fået skrevet en større filosofisk afhandling, tilmed på tysk – *'Formale und generative dialektik'*, med undertitlen *Mit Marx über Marx hinaus*. Swings projekt er at komme videre end Marx, udover ham, men med afsæt i denne gigant.

I øjeblikket går strømmen nu nærmest den modsatte vej. En ny generation er ved at opdage, at kun marxismens politiske økonomi beskriver de almene udviklingslove for det kapitalistiske samfund – fra varebyttet til den nødvendige socialistiske revolution – mens mere end et århundredes borgerlig økonomi kun har søgt at tilsløre dem. Marx

sælger igen.

Swings projekt er uafhængigt af krise-fænomener. Efter den tunge filosofi slapper han af ved at lade Spørgejörgen gå i kødet på Karl Marx og Kapitalen. Hans nye bog "Hvem er vi – i en verden af varer og penge" – eller 'Spørgejörgen i aktion' er bygget op som en klassisk dialog mellem far og søn, der strækker sig nogle måneder. Selvom Spørgejörgen egentlig hellere vil lege, bliver han også fanget af konsekvenserne af sit indledende spørgsmål: "Sig mig far, hvad er egentlig en vare?"

Det bliver til en ganske fornøjelig, undertiden udfordrende begrebsrejse, hvor Swing gør sig store anstrengelser for at stille Spørgejörgen tilfreds – og skulle en læser tvivle på om udlægningen af Marx er rigtig, er der et fyldigt udvalg af relevante Marx-steder som tillæg i bogen.

Swing har tænkt bogen ikke bare som en introduktion til Marx og den politiske økonomi, men også til Swings eget projekt 'Udover Marx'. Den skal ikke læses som en lærebog i marxisme. Og for at tilegne sig Marx og marxisme

er Marx selv (og Engels og Lenin) de bedste at gå til. Det forhindrer ikke Swings Spørgejörgen i at stille nogle næbbede spørgsmål til ens marxisme-forståelse.

Klaus Riis

Raymond Swing: *Hvem er vi - i en verden af varer og penge. Eget forlag.* 100 s. 85,- kr.

FOA: politikerne må gøre rent bord

En livsfarlig tarmbakterie har kostet 12 patienter livet i Region Hovedstaden – og mindst 100 er smittede. En af årsagerne til dødsfaldene er nedprioritering af rengøringen på sygehusene. FOA har tre konkrete forslag til, hvordan politikerne kan forbedre rengøringen på sygehusene.

Antallet af patienter, som bliver ramt af infektioner, er i dag alt for højt. En situation der yderligere er blevet forværret af, at bakterierne, der forårsager infektionerne, er blevet resistente over for flere typer af antibiotika.

Ifølge Statens Seruminstitut er en af årsagerne til de konkrete dødsfald nedprioritering af rengøringen på sygehusene. Og den udmelding burde ifølge FOA få politikerne på banen.

- Hvor mange lig skal der på bordet, før politikerne indser, at personalet på de danske hospitaler har brug for nogle ordentlige standarder at gøre rent ud fra? Og ikke bare standarder, men også ressourcer og tid til at komme til bunds i skidt? spørger Gina Liisborg, sektorformand for kost- og servicesektoren i FOA.

Hun har dog bemærket, at koncerndirektøren i Region Hovedstaden, Svend Hartling, også er kommet frem til, at nedprioriteringen af rengøringen er en af grundene til de mange infektioner.

- Vi har i FOA igen og igen peget på, at hvis man for alvor skal komme de dødelige infektioner til livs, så kræver

det, at man fra politisk hold prioriterer rengøringen. Det nytter ikke noget, at man gang på gang sparer rengøringen væk og lader personalet bruge tørremopper i stedet for vand og sæbe, fordi man vil spare på vandet.

FOA peger på tre konkrete ting, som politikerne kan gøre for at højne kvaliteten af rengøringen på de danske sygehuse: En øget uddannelsesindsats. En større sammenhæng mellem rengøring og øvrige funktioner på sygehuset. Og en central kontrol og vejledningsenhed.

- Rengøringen på sygehusene er i dag en væsentlig funktion, som kræver specialviden af den enkelte medarbejder. Derfor er det utrolig vigtigt, at medarbejderne har den rigtige faglige ballast og er ordentlig instrueret i, hvilke smitekilder der er, hvilke rengøringsmidler der skal bruges, og hvor man skal være særlig opmærksom på rengøringen.

- Hvis man skal sikre, at serviceassistenterne på sygehusene har de nødvendige kompetencer, kræver det et målrettet og intensivt uddannelsesforløb. Og hvis uddannelsesforløbet skal have en effekt, er der nødvendigt at forløbene bliver obligatoriske for alle medarbejdere, som gør rent på sygehuse. Uddannelse er nøglen til en effektiv rengøring, slutter Gina Liisborg.

Pressemeddelelse fra
Forbundet af Offentlig Ansatte

Krisen ...

Den økonomiske af slagen lægger landeområder, arbejdspladser og privatøkonomier i ruiner, og forårsager familiens opløsning. Men hvad galt er for mange, er godt for få, og disse høster p.t. store formuer ved at være beskæftiget som de værste luderkarle af slagen, - konkursadvokater.

NB

FOA: sats på den offentlige sektor

Socialdemokraternes formand mener, at det er uansvarligt at ansætte flere offentligt ansatte. Men det er uansvarligt at lade være, mener FOA.

Socialdemokraternes formand, Helle Thorning Schmidt, vil bygge sig ud af den økonomiske krise og mener, at det er helt uansvarligt at ansætte flere offentligt ansatte. Men det er direkte uansvarligt at lade være, mener FOA's næstformand.

"Det er sørgeligt at høre en S-formand tænke i så snævre baner," siger Mona Striib, næstformand for FOA, og fortsætter:

"Jeg er helt enig i, at kommunernes anlægsloft skal ophæves. Men det er simpelthen for visionsløst kun at tænke i offentligt byggeri. Der skal forhåbentlig også arbejdes i de bygninger, der bliver renoveret. Og hvis ikke vi satser på at få uddannet eller omskølet folk til at arbejde inden for de store velfærdsområder nu, så har vi i løbet af ganske få år meget større problemer end dem, vi ser nu."

Alene i ældreplejen vil mellem hver tredje og hver fjerde af de 80.000 ansatte, der i dag arbejder med omsorg og pleje, forlade arbejdsmarkedet i løbet af de næste ti år. Samtidig betyder den demografiske udvikling, at antallet af ældre vil stige kraftigt, mens de unge er for få til at varetage jobbene i ældresektoren alene. Tidligere beregninger fra FOA viser, at vi om ti år vil mangle mindst 10.000 medarbejdere alene i ældreplejen. FOA opfordrer derfor politikerne til at fremtidssikre den danske velfærd ved at tænke langsigtet og sørge for tilstrækkelig med uddannelsespladser på landets social- og sundhedsskoler.

"Politikerne bør smede, mens jernet er varmt, og udnytte den interesse, der lige nu er for at arbejde i det offentlige med pleje, pasning og omsorg. Vi har en historisk chance for at løfte den kæmpe opgave, vi står over for, nemlig at skaffe personale nok til at sikre, at vi også i fremtiden har et velfungerende velfærdssystem," siger Mona Striib.

Pressemeddelelse fra
Forbundet af Offentlig Ansatte

Til kamp mod krig

Der er en del initiativer, som på en eller anden måde udtrykker modstand mod krig. Alle mere eller mindre progressive partier og grupperinger vil gerne profilere sig med et særligt initiativ. Noget, der bliver lagt mærke til, i medierne og blandt de progressive, der har valgt ikke at være organiseret nogen steder. Noget, der kan bruges som rekrutteringsgrundlag.

Det er forvirrende og ødelæggende for de ofte meget vigtige sager, der bliver behandlet sådan, at det ikke er sagen, der skal fremmes og sættes i fokus, men snarere gruppens fælles politiske ståsted, der skal promoveres. Det får nemlig den konsekvens, at det samarbejde og den solidaritet, der burde opstå på kryds og tværs af de forskellige sager og styrke arbejdet, hele tiden brydes ned igen. Somme tider af ren uvidenhed, men særdeles ofte af mistillid til og usikkerhed på samarbejdspartnerens motiver og hensigter med at støtte sagen.

Det betyder også, at lysten mangler. Der opstår ikke den gejst, og der er ikke det gåpåmod, der skal til. Det, at vi er sammen, fordi vi VIL det her, det er rigtigt, og det er nødvendigt, og vi mener det af ærligt hjerte.

Tag nu demonstrationen arrangeret af Nej til krig den 21. marts i København, seks år efter de kæmpestore demonstrationer, da krigen mod Irak startede. Nogle hundrede deltog, og en del gik hurtigt hjem, fordi det var hundekoldt. Der var mange forskellige motiver til at deltage i lørdags. En del var selvfølgelig kommet, fordi det er helt nødvendigt at fortsætte protesterne mod krigsvanviddet, men der var rigtig mange flere med samme indstilling, der ikke kom. Resultatet var, at stort set kun aktive aktivister mødte op.

Hvorfor det? Den ene side af det er vreden, den anden side er mangfoldighed.

Udspillet var holdt i brede, uforpligtende vendinger: Nej til krig, Nej til NATO, Giv freden en chance, Danmark ud af Afghanistan, Israel ud af Palæstina. Ikke noget med Nu er det nok, Vi vil ikke finde os i det, Statsministeren

er krigsforbryder, eller Vi har ikke brug for krig, men velfærd, mad, uddannelse og arbejde til alle, også ulandene. Det opleves som spild af energi, når vreden ikke kommer i spil, og pænheden for at tækkes 'den offentlige mening' bliver hele meningen.

Mangfoldigheden så vi heller ikke meget til. Gøglerne og klovnene, march-orkestrene og fredsduerne, olietønderne og grydelågene, skiltene skrevet hjemme på stuegulvet, og de opfindsomme udklædninger var kun sparsomt til stede. Kampråbene døde hurtigt ud, eller de var ikke særligt mundrette og svære at forstå. De store organisationer glimrede som ofte ellers ved deres fravær, men også mange af de mindre var fraværende. De var måske heller ikke inviteret.

Der har ikke på noget tidspunkt været lagt op til, at andre end ledelsen af Nej til krig skulle have nogen indflydelse på organisering, talere, paroler, mediestrategi m.m. På et forberedende møde for et par måneder siden var planen for arrangementet klappet og klart, en avis var på trapperne, og det hele gik ud på at få så mange som muligt til at deltage i mobiliseringen og varme op til NATO-topmødet i april og i øvrigt støtte op om de paroler, som Enhedslisten og IS kunne blive enige om. Nu er det jo engang dem, der laver arbejdet hele året, og så er det også dem, der lægger linjen. Den måde at arbejde på betyder, at der uafsladeligt opstår nye grupper med nye, specifikke dagsordener, og de eksisterende låser sig fast på det, der nu engang er, og levner ikke plads for nye dagsordener og friske kræfter.

Så det, vi har i antikrigs-arbejdet, er en lang række pacifistiske organisationer, nogle borgerlige grupper imod krig, enkelte socialdemokratiske og fagforeningsorienterede, en række Enhedsliste-styrede organisationer, en række anarkistiske, syndikalistiske og trotskistiske organisationer, en række organisationer omkring KP, DKP og KPID og nogle, der knytter sig til APK. De fleste har en slags mærkesag og en række aktive mennesker deromkring. Men

meget få har en diskussionskultur, der kan sætte nye spørgsmål på dagsordenen, uden at det hele splittes op i mindre nye grupper.

Der arbejdes for enkeltsagen eller gruppen, men ikke for at sammenkæde sagerne og grupperne, så vi kan stå sammen.

Skal der arrangeres store protester mod Danmark og verden i krig, mens milliarder sulter ihjel, så må vi samarbejde på kryds og tværs om det mest nødvendige. Det vil Fredsfestival 2009 i september forsøge ved at sætte sammenhængen mellem klima, krise og krig på dagsordenen.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19

Tirsdag i ulige uger 13-16

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

Åbningstid:

fre 14 - 17.00

Fattigdommens vækst

"Hun græder indeni, når børnene får et nej."

273.000 danskere levede i 2006 under OECD's fattigdomsgrænse. Heidi Andreasen er enlig mor til fire børn og blandt den kvarte million. Hun får hverdagen til at hænge sammen for 136 kr. Der er ikke råd til tandlæge, ferie eller fritidsaktiviteter. To gange om måneden kan hun erhverve sig tøj fra Kofoeds Skole. Det er ikke kun på pengepungen, man rammes. Heidi fortæller:

- Man mister sig selv, når man er på kontanthjælp. Jeg har forsøgt at få job siden, men får ikke engang svar på det, jeg søger. Hun blev for et halvt år siden aktiveret – på kontanthjælp – på Kofoeds Skole i København. Hendes indtægter (kontanthjælp, børnefamilieydelse, børnepenge, tilskud og boligsikring) beløber sig til 16.228 kr. pr. måned. Efter husleje, varme, vand, el, gas, licens, buskort og taletid råder hun over 4.079 kr. om måneden.

Hun er af OECD og Det Økonomiske Råd defineret som relativt fattig.

Det er Heidi, fortæller Politiken, der græder indeni, når børnene får et nej. Politiken, der på side 4 denne dag græder sammen med Heidi, oplyser, at fattigdommen i Danmark har været stigende siden 1995, men specielt stærkt siden 2001. På fem år steg fattigdommen med ca. 25 pct. fra 228.000 til 273.000.

Den sidste økonomiske krise fandt sted i starten af dette årtusinde. Den befandt sig lysår fra den nuværende. Det vides ikke, hvor stor en andel der i dag befinder sig under OECD's fattigdomsgrænse, men det er sikkert og vist, at den nuværende kapitalistiske krise gennem de næste to-tre år vil kræve deres ofre: mennesker, der ikke har begået anden forbrydelse end at stå til rådighed for arbejdsmarkedet

I Danmark har regeringen stadig ikke fastsat en officiel fattigdomsgrænse. Det er yderst belejligt: Fattigdommen flourer i stadig større omfang, men kan ikke fastsættes, da den ikke er defineret!

Faglig kommentar

og forsøgt at brødføde deres familie.

Al sandsynlighed peger på, at 25 pct. eller omkring 100.000 flere vil træde ind i de officielle statistikkers rækker af fattige. Danmark kan i løbet af ganske få år have ejendomsretten til omkring en halv million fattige mennesker, svarende til ti pct. af befolkningen.

Hvilken velfærdsstat!

Hundretusinder af de potentielle ofre for kapitalens overproduktionskrise er arbejdere, eller bedre stillede, der i årevis af myndigheder, presse, banker og arbejdsgivere er blevet tudet ørerne fulde om det fornuftige i at anbringe deres penge i fast ejendom, pensionsopsparing – og i særdeleshed i investeringsselskaber.

Da ejendomsmarkedet for omkring to år siden gik i recession, beroligede de førende mæglerkæder og bankernes cheføkonomer: - *Nu gælder det om at have is i maven. Det vender snart.*

Da bunden gik ud af realproduktionen, der hvor værdierne bliver produceret, på fabrikkerne, og dermed aktiemarkedet, forlød det: - *Nu gælder*

det om at have is i maven. Det vender snart.

Det var småsparerne, der blev snydt. Storsvindlerne gik i det store og hele fri. Bankdirektørerne trak sig tilbage med kæmpe optioner i millionklassen – og loven sagde god for det.

I Danmark har regeringen stadig ikke fastsat en officiel fattigdomsgrænse. Det er yderst belejligt: Fattigdommen flourer i stadig større omfang, men kan ikke fastsættes, da den ikke er defineret!

Således kan Heidi og hendes fire børn heller ikke defineres af officielle danske myndigheder som fattig. Hun fornægtes. Og dog: En gang imellem forbarmer pressen sig over hende og hendes lige. Andre fælder en tåre. Imens stiger antallet støt.

Ifølge OECD's fattigdomsgrænse udgør denne gruppe mennesker omkring ti gange så mange som tørklædebærende muslimer i Danmark. Alligevel er der 100 gange så megen fokus på de såkaldt stakkels tørklædebærende muslimske kvinder, end der er på vores kapitalistisk skabte økonomiske krise med dets afsindige overgreb på vores eksistensbetingelser.

Tilbage står taberne. De er jo ifølge systemets egen filosofi også selv skyld i egen elendighed: De kloge narrer de mindre kloge. De fattige er jo blot for dumme.

Det skal vi huske dem på, når vi tager magten:

- Vi var i årtier for dumme til at tro på jeres gøgl om nødvendigheden af at have "kloge" mennesker til at styre samfundet. Når så vi har vundet denne indsigt, kom så ikke og klag over, at vi bruger den!